

GAZETA INVATAMINTULUI

Anul XXII-Nr. 1042

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Vineri 15 mai 1970
4 pagini 25 bani

Funcționalitatea cabinetelor metodice pionierești — pag. 2

Secțiile fără frecvență — pag. 3

Formația și perfecționarea profesorilor de azi pentru solicitările învățămîntului de mine — pag. 4

RECAPITULAREA FINALĂ

La ordinea zilei în toate școlile patriei noastre se află, acum, recapitularea finală a materiei. Am scos o oportunitate de această temă între specialiști. Au participat: conf. univ. dr. VASILE BUCESCU, director general adjunct în Ministerul Învățămîntului, dr. DUMITRU

MUSTER, șef de secție la Institutul de științe pedagogice, prof. REA SILVIA BARBULEANU șef de sector la Institutul de științe pedagogice, profesorul CONSTANȚIN OTTESCU, secretar general al Societății de științe matematice. Din partea redacției discuția a fost condusă de prof. CONST. RĂDOI.

RED.: Ne aflăm în preajma etapei finale a anului școlar. Ce considerați că este necesar să reamintim profesorilor în momentul acesta?

R. S. BARBULEANU: Artă sintezelor, știința recapitulării. Mi se pare greșit să vedem organizarea recapitulării finale ca începînd în momentul acesta. Locul recapitulării este determinat de conținutul obiectului, de structura lui, care indică precis unde trebuie să intervină recapitulări, sinteze. De aceea se stabilește încă de la începutul anului școlar întregul sistem de lecții de recapitulare. Succesul recapitulării finale este asigurat de modul în care s-a realizat recapitularea pe parcursul anului școlar.

RED.: Ați făcut o precizare foarte necesară și anume că recapitularea finală, în ansamblul procesului de învățămînt, nu poate să fie o etapă privită izolat, ci este strîns legată și condiționată de celelalte etape ale muncii profesorului.

V. BUCESCU: Recapitularea finală nu poate să realizeze obiectivele pe care și le propune decât în această strînsă interdependență cu activitatea întregului proces de predare.

R. S. BARBULEANU: Tocmai de aceea consider că recapitularea finală trebuie să fie planificată de la început. Altfel, putem ajunge în situația de a relua în mod identic, la sfîrșit de an, ceea ce am făcut la recapitulările periodice.

V. BUCESCU: Evident, recapitularea finală și obiectivele pe care și le propunem sînt condiționate de modul în care am realizat întregul proces de învățămînt și de modul cum s-au organizat recapitulările parțiale. Dar să presupunem că etapele anterioare au fost parcurse și acum ne aflăm în etapa finală. În acest moment trebuie să ne precizăm obiectivele. Consider că recapitularea finală trebuie să aducă întotdeauna un plus de cunoaștere nu pe planul informațional, ci pe planul aprofundării problemelor abordate în timpul anului. Dacă nu se înregistrează acest plus în cunoașterea fenomenelor, a proceselor studiate, înseamnă că recapitularea nu realizează principalul său obiectiv.

rea nu realizează principalul său obiectiv.

În procesul învățării, ca și în cunoașterea științifică, cu ocazia fiecărei descoperiri, a fiecărei adăos, datele anterioare se structurează în sinteze noi, calitativ superioare. Dar nu orice adăos obligă la o asemenea aprofundare, ci numai acela care ține de esența fenomenului. De aceea grînja principală a profesorului în organizarea recapitulării finale trebuie să fie aceea de a stabili ideile pe care trebuie să le „descopere” elevul

lectiile din timpul anului. După mine recapitularea trebuie să dea elevilor posibilitatea de a ajunge la noțiuni mai generale, mai cuprinzătoare. În perioada această trebuie deci să stăruim asupra caracterului formativ al învățămîntului. Dacă în timpul anului școlar profesorul își mai poate justifica cerința de a se memora cunoștințele prin faptul că la aceasta îl silește, din nefericire, amploarea programei, acum nu mai este îngăduit să se apeleze doar la memorie. Într-adevăr, profesorul are răgazul să stăruie în primul rînd asupra laturii formative, asupra orientării și dezvoltării gândirii.

RED.: Pentru a defini mai clar sensul recapitulării finale mi se pare important să precizăm care sînt cunoștințele ce urmează să fie în mod obligatoriu reținute.

C. OTTESCU: Aici este un punct nevralgic.

V. BUCESCU: Mi-aș permite să intervin. Cînd vorbim de necesitatea de a selecta din acestea un volum ce poate fi, să zicem, asimilat de elevi, trebuie să precizăm criteriile după care facem selecția. Aș prezenta o clasificare de natură să ne ajute în această privință. Pot fi trei categorii de cunoștințe: instrumentale, operaționale și funcționale. Cunoștințele instrumentale sînt cele care ne ajută să avansăm în cunoaștere. Un exemplu banal: citit-scrisul este instrumentul fundamental de însușire a culturii.

C. OTTESCU: În matematică aceste cunoștințe se numesc leme.

V. BUCESCU: Cunoștințele operaționale contribuie la rezolvarea practică a unor probleme. De pildă, după ce și-a însușit o teoremă, elevul trebuie să știe s-o aplice nu numai la problemele pe care le-a rezolvat în timpul anului școlar, ci și la probleme noi, la situații pe care nu le-a mai întâlnit pînă atunci.

Cunoștințele funcționale sînt a-

RED.: Presupun că nu vă referiți la „formulă” ca modalitate în sine, ci ca plus de cunoaștere. Aceasta trebuie precizată, cred, pentru că unii profesori se mulțumesc să spună același lucru dar în altă formă. De aceea aș dori să precizăm ce înseamnă plus de cunoaștere.

V. BUCESCU: Am folosit expresia „formulă nouă” cu sensul de soluție nouă, de optică nouă în abordarea unor probleme reale care se pun în orice domeniu științific sau tehnic.

D. MUSTER: S-a reliefat ideea că la recapitularea finală să se dea un plus de cunoaștere, nu de cunoștințe. E foarte adevărat. În fond, nu toate cunoștințele se pot păstra; unele, în mod fatal, se uită. De aceea, la recapitulare nu mai e necesar să se insiste din nou asupra tuturor amănunțelor de la

RED.: Pentru a defini mai clar sensul recapitulării finale mi se pare important să precizăm care sînt cunoștințele ce urmează să fie în mod obligatoriu reținute.

C. OTTESCU: Aici este un punct nevralgic.

V. BUCESCU: Mi-aș permite să intervin. Cînd vorbim de necesitatea de a selecta din acestea un volum ce poate fi, să zicem, asimilat de elevi, trebuie să precizăm criteriile după care facem selecția. Aș prezenta o clasificare de natură să ne ajute în această privință. Pot fi trei categorii de cunoștințe: instrumentale, operaționale și funcționale. Cunoștințele instrumentale sînt cele care ne ajută să avansăm în cunoaștere. Un exemplu banal: citit-scrisul este instrumentul fundamental de însușire a culturii.

C. OTTESCU: În matematică aceste cunoștințe se numesc leme.

V. BUCESCU: Cunoștințele operaționale contribuie la rezolvarea practică a unor probleme. De pildă, după ce și-a însușit o teoremă, elevul trebuie să știe s-o aplice nu numai la problemele pe care le-a rezolvat în timpul anului școlar, ci și la probleme noi, la situații pe care nu le-a mai întâlnit pînă atunci.

Cunoștințele funcționale sînt a-

(Continuare în pag. 2-a)

PROIECTE

Interviu cu
prof. univ. DUMITRU BOTEZ,
maestru emerit al artei,
președintele Societății
profesorilor de muzică
și desen

— Știm că constituirea într-o societate care să le dea posibilitatea unei mai bune organizări a muncii didactice și a activității creatoare era un vechi deziderat al profesorilor de muzică și desen. Acum, acest deziderat s-a îndeplinit. Ce ne puteți spune despre principalele obiective pe care le va urmări Societatea?

— Primul nostru obiectiv este perfecționarea predării muzicii și desenului. În acest scop vom contribui la întocmirea unor manuale mai bune, la crearea unor materiale intuitive etc. De asemenea vom face propuneri în vederea îmbunătățirii programelor de învățămînt.

Societatea își propune totodată să stimuleze creația membrilor săi. Profesorilor de muzică li se vor crea condiții pentru a compune în primul rînd cîntece destinate școlilor, dar și unele lucrări muzicale mai dezvoltate. Creațiile vor fi apreciate de o comisie competentă și, în măsura în care vor corespunde, vor fi propuse spre publicare în manuale, spre difuzare în școli, la radio etc. Profesorilor de desen li se va da posibilitatea de a-și prezenta lucrările în expoziții în mai largă măsură decît în prezent. Menționez de asemenea crearea unor secții de tocul și artă populară menite să-l stimuleze pe profesorii de muzică și desen în culegerea și valorificarea creației populare.

— Pe ce planuri se va desfășura, în viitorul apropiat, activitatea Societății?

— În prezent ne ocupăm de înființarea filialelor județene. Primele filiale vor fi cele din Suceava, București, Cluj, Iași și Craiova. Nădăjduim că, pînă spre sfîrșitul acestui an, vom avea filiale în toate județele țării.

— Am dori să-i informăm pe cititorii noștri și asupra acțiunilor pe care le veți organiza pentru perfecționarea profesorilor de muzică și desen.

— Intenționăm să edităm o revistă care să publice articole de specialitate, studii metodice, materiale documentare. Vom iniția totodată cursuri de pregătire, vom organiza concursuri, excursii documentare etc.

ÎNVĂȚĂMÎNTUL LA EXAMENUL VIEȚII

— Ne vorbesc constructorii gigantului de la PORȚILE DE FIER —

La început, cînd primele segmente ale barajului celular au mușcat din trupul său, fluviul a fost poate doar mirat de îndrăzneala oamenilor. Dar, puternic și calm, a continuat să-și mîne la vale apele, nepăsător. Nu s-a lăsat impresionat nici de avalanșa de materiale de construcție care se uslovărau pe malurile sale, nici de evacuarea febrilă a orașului Orșova sau a insulei Ada-Kaleh, nici de furnicarul de autobasculante care descărcau pietriș în apele sale. Mi-leul de-a rîndul, nici o forță nu l-a oprit din drumul său. Iată însă că, treptat, s-a simțit strîns în chiogî de beton și de oțel. În zadar țeva strunț peritel, în zadar și-a năpustit apele cu vîiet năpraznic. Oamenii au ridicat în fața lui un zid de neîmîns. Uriașul Danubiu a trebuit să se supună și să recunoască forța reunită a constructorilor care, înălțînd la Porțile de

Fier edificiul Sistemului hidroenergetic și de navigație, se apropie astăzi cu pași rezezi de momentul cînd va fi scrisă ultima filă din istoria acestei gigantice înclăștrări.

Am avut nu de mult, prilejul să admir acest edificiu în toată splendoarea sa. Prezența unui redactor al „Gazetei învățămîntului” aici poate părea insolită. „Șantierul” noastre sînt școlile. Totuși, noi am căutat de astă dată produsul final al șantierelor noastre. Am venit să văd cum apare școala privită de aici. Constructorii sînt opera învățămîntului și am dorit să aflăm în ce măsură pregătirea pe care au primit-o pe băncile școlii își verifică eficiența în intransigentul examen la care supune înălțarea acestui edificiu. Astfel, am inițiat cu ei un dialog pe care voi încerca să-l redau.

presupune că vor fi utile în această călătorie. Uneori se uită, însă, că înainte de orice trebuie învățat mersul propriu-zis.

— Cu alte cuvinte, nu se dă atenție pregătirii practice?

— Din câte știu, se dă. Numai că la confruntarea cu realitatea această pregătire nu se dovedește întotdeauna la înălțime.

— De ce?

— Cred că nu are suficientă profunzime. Am văzut uneori elevi învățîndu-se prin curtea unui șantier sau unei fabrici. Dar școlul cu care veniseră acolo era foarte neclar.

Această idee am auzit-o subliniată citeva sute de metri mai sus, în imediata și copleșitoare vecinătate a barajului, acolo unde pe șoseaua suspendată într-o superbă acolață peste valurile Dunării autobasculantele se năpustesc ca niște bolzi într-un du-te vino neîntrerupt, în vreme ce sub ele cargourile greoaie ca niște pachiderme adunate în grup urcă sau coboară lent, cu ascensorul de apă al echizelor. De data aceasta îl aveam partener de colocuș pe Dorin Minoiu, inginer șef adjunct al șantierului I.

— Mi se vede de oameni calificați, exclamă ing. Minoiu. Dacă aș avea cîinci sute de muncitori calificați aș putea să renunț la o mie de necalificați.

— Deci, o datorie pentru învățămîntul profesional și tehnic.

— Nu numai. Puteam să calificăm oameni și aici, pe șantier, în procesul muncii, cu condiția ca învățămîntul general să fi creat premisele necesare.

— Care sînt acestea?

— O anume inițiere în probleme practice (nu mai vorbesc de extragerea rădăcinii, de ortografie sau de principiile motorului cu ardere internă, adică de pregătirea generală, a cărei calitate nu este întotdeauna foarte roză, dar e obiectivul fundamental al școlii). Sofia mea e profesorul și am avut ocazia să văd la ea în școală cam ce înseamnă practica elevilor. Ce învăț ei la practică poate să le folosească pei mult în gospodăria personală. Pentru exigențele noastre e prea puțin. Nu știu dacă e peste tot la fel. Am auzit că în școala generală de 10 ani se face mai mult. Puteam conta pe absolenții ei? Se vor adapta ei mai ușor la cerințele producției?

— Dacă elevii sau studenții învățată să meargă?

— Să meargă?

— Viața este o călătorie lungă. La școală se predau multe cunoștințe teoretice despre care se

(Continuare în pag. 3-a)

Teoria călătoriei, mersul propriu-zis

Schimbul de replici de mai jos a avut loc în acel prim sector al șantierului pe care, venind dinspre Turnu-Severin, ajungî după ce ai trecut printr-o pădure de materiale de construcție întinse. Constructorii îl numesc simplu „Șantierul III”. La comandamentul său l-am cunoscut pe inginerul Ștefan Manole. Am ascultat citeva minute o convorbire înfășurată de termeni tehnici pe care o desfășura prin radio cu un interlocutor laconic de pe șantier și după ce s-a vosit clasicul „Terminat” l-am rugat să ne spună ce calități îi se cer unui constructor. Întrebarea a fost întîmpinată cu un zîmbet.

— Multe.

— Să le enumerăm.

— Ar fi prea complicat. Sînt toate acele calități care îl ajută să îndeplinească repede și bine sarcinile sale profesionale.

— Credeți că învățămîntul contribuie la formarea acestor calități?

— Așa cum contribuie la formarea tuturor calităților necesare oamenilor în orice domeniu.

— Ce socoliți esențial în acest proces formativ?

— Dacă elevii sau studenții învățată să meargă?

— Să meargă?

— Viața este o călătorie lungă. La școală se predau multe cunoștințe teoretice despre care se

(Continuare în pag. 3-a)

INSPECTORATELE ȘCOLARE

Instituții executive ale administrației locale de stat, inspectoratele școlare județene sînt învestite cu largi atribuții în organizarea, îndrumarea și controlul învățămîntului de pe raza lor de activitate. Este o sarcină de mare răspundere socială și politică pentru că azi, mai mult ca oricînd, școala este — așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — „principalul factor de educație a cetățenilor, principalul canal de difuzare a științei și culturii, de îmbogățire a minții, de modelare a caracterelor și formare a cetățenească a tinerelor generații”.

Cercetarea atență a stilului și a metodelor de muncă ale inspectoratelor școlare ne-a condus la concluzia că aceste instituții desfășoară o sustinută și multilaterală activitate de transparență în fapt a hotărîrilor adoptate de conducerea învățămîntului. Ele și-au concentrat atenția către extinderea cuprinderii școlilor în instituțiile preșcolare, școlarizarea copiilor în vîrstă de 6 ani, generalizarea învățămîntului obligatoriu de 10 ani, îmbunătățirea continuă a predării, ridicarea nivelului științific și ideologic al învățămîntului, a activității de educare a elevilor, perfecționarea cadrelor didactice, îndrumarea școlilor de cultură generală, profesională și tehnică.

Activul inspectoratelor desfășoară, în principal, o activitate vie pe teren, în școli. Fiecare inspector se ocupă atît de îndrumarea de specialitate, cit și de problemele organizatorice ale învățămîntului. Toate inspectoratele școlare au organizat inspecții frontale, tematice, individuale, inspecții pentru obținerea gradelor didactice. La unele inspectorate, volumul muncii desfășurate pe teren este impresionant. De pildă, în județul Maramureș, în trimestrul I fiecare inspector a efectuat cite 79 zile de control în școli, în județul Satu-Mare cite 18-20 zile lunar, în județul Timiș au fost inspectate 784 de cadre didactice, iar în Vaslui peste 600.

Conducerea inspectoratelor se preocupă mai mult decît în trecut de pregătirea inspecțiilor. În județele Maramureș, Ilfov și Vaslui se rezervă una sau două zile pe săptămîină pentru studierea bibliografiei pedagogice și de specialitate, a materialelor pe care se fundamentează controlul.

Necesitatea sporirii operativității în controlul și îndrumarea școlilor, a cuprinderii unui număr mai

mare de cadre didactice în inspecțiile școlare a determinat în aceste inspectorate să alcătuiască pe lingă fiecare inspector de specialitate colective de metodisti voluntari, care au participat, sub îndrumarea acestora, la inspecțiile în brigadă (Bistrița-Năsăud, Caraș-Severin, Iași, Satu-Mare, Vaslui) sau au efectuat inspecții pentru definitivatul (Ilfov). Meritorie este inițiativa inspectorilor din județele Alba, Ilfov și Vaslui de a se întîlni periodic cu metodisti voluntari pentru a examina concluziile care se desprind din controlul efectuat în școli, sarcinile de rezolvat în domeniul specialității, căile de îmbunătățire a metodologiei inspecției școlare. În scopul sporirii aportului metodistilor voluntari ar fi nimerit să se examineze posibilitatea ca aceștia să folosească o parte din norma didactică (4 ore) pentru îndrumare și control. Consider de asemenea că ar fi bine să li se asigure o autoritate în activitatea ce o depun, acordîndu-li-se calitatea de inspecții cu delegație pentru o perioadă de timp.

Deosebit de valoroasă este practica multor inspectorate școlare de a conlucra în pregătirea inspecțiilor și a acțiunilor de perfecționare cu

societățile științifice ale cadrelor didactice, cu Comitetele Organizatiei Profesorilor și Comitetele județene ale U.T.C. De pildă, în județul Ilfov, în cursul trimestrului I inspectoratul școlar și filialele societăților științifice au organizat cite două informări pentru fiecare specialitate, la care au ținut prelegeri cadre universitare. Cu acest prilej, membri ai biroului comitetului județean de partid și ai comitetului executiv au făcut expuneri pe probleme actuale ale politicii interne și internaționale a partidului și guvernului, au prezentat principalele preocupări ale organelor de partid și de stat din județ, în unele județe, inspectorii generali, președinții consiliilor județene ale Organizației Pionierilor, secretarii comitetelor județene U.T.C. care se ocupă de problemele activității în școli, președinții consiliilor județene pentru cultură fizică și sport se întîlneau periodic și examinează modalitățile de rezolvare a sarcinilor comune (Botoșani, Maramureș, Neamț, Satu-Mare). S-a în-

stabilit obiceiul de a se organiza colective din inspecții școlare, activități ai consiliilor Organizației Pionierilor și ai comitetelor județene U.T.C., care îndrumă activitatea instructiv-educativă din școli.

Inspectoratele școlare folosesc intens, cu bună eficiență, ședințele consiliilor profesionale, cercetările pedagogice, schimbările de experiență, ședințele comitetelor executive comunale, sesiunile consiliilor populare municipale, orașenești și comunale, întîlnirile cu cadrele didactice, pentru a orienta activitatea din școli și a valorifica contribuțiile făcute cu prilejul controlului. Astfel, în județele Brașov, Iași, Satu-Mare, Vaslui inspectorii școlari obișnuiesc ca, după controlul efectuat la o școală, să prezinte concluzii în fața tuturor cadrelor didactice din comună; în județul Maramureș inspectorii se întîlneau periodic cu educatoarele, cu învățătorii și profesorii la centrele de comună, chiar dacă n-au controlat vre-o unitate școlară, pentru a discuta sarcinile curente și a răspunde la întrebările ce se pun. În

Prof. ION M. RIZESCU

(Continuare în pag. 3-a)

RECAPITULAREA FINALĂ

(Urmare din pag 1)

celea care a în primul rând rol formativ, pentru că ele antrenează cu prioritate capacitățile de gândire, de imaginație creatoare, de elevilor baza pentru receptarea unor cunoștințe pe plan superior celor înșușite anterior. Desigur, în realitate această clasificare a cunoștințelor este în bună măsură convențională, o cunoștință instrumentală sau operațională putând avea și virtuți funcționale. Totuși, de fiecare dată un anumit caracter este predominant.

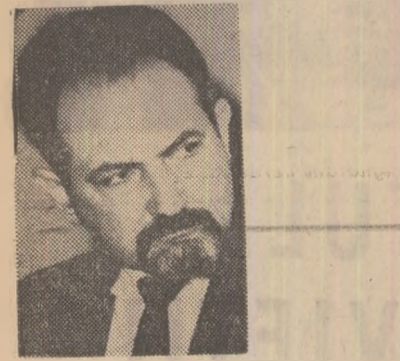
Ce concluzie tragem de aici în legătură cu recapitularea? Aceea că în cadrul ei elevii trebuie puși în situația de a rezolva probleme (sau a trata teme) noi și mai complexe, superioare din punctul de vedere al aprofundării cunoștințelor celor abordate în timpul anului.

RED: Rezultă deci că arta profesorului este ca, în funcție de sarcinile instructiv-educative, să dozeze în modul cel mai judicios cunoștințele din fiecare categorie. El trebuie să știe când să pună accentul pe una sau alta din categoriile de cunoștințe enumerate. Nici o lecție nu poate fi scutită de asemenea imperative fără să-și fie afectată eficiența.

C. OTTESCU: Cu atât mai mult o lecție de recapitulare.

V. BUNESCU: Reluind ideea formulată anterior de tov. Muster — și anume aceea că, deși volumul cunoștințelor reținute la recapitulare se micșorează, pe plan calitativ se progresează în cunoaștere așa vrea să sublinieze că nu putem numi om de cultură pe cel ce se mulțumește cu simpla înmagazinare a celor învățate cândva, ci pe cel capabil să-și formeze din cunoștințele dobândite o sinteză și să recepționeze ceea ce apare nou în domeniul lui de specialitate, în cultură în general.

C. OTTESCU: Ideile care s-au formulat aici mi se par foarte interesante, dar cred că am înaintat prea mult în domeniul teoriei, uitând practic, adică ceea ce trebuie să facă profesorul. După mine, nu este necesar un plan stabilit cu prea mult timp înainte,

ci doar o schiță de plan, care în mod obligatoriu se va schimba pe parcurs. Noi constatăm nu o dată că pregătirea elevilor este ca schweitzerul, cu găuri care reprezintă cunoștințele neînșușite. Clasa este formată din ființe vii și ea însăși este un organism viu. Nu putem spune cu exactitate ce anume determină ca într-o oră să se însușească mai mult și în alta mai puțin. La 25 aprilie anul trecut, să zicem, am predat o lecție între orele 10 și 11. Era o zi frumoasă, eram bine dispus și am început lecția cu o glumă. Clasa întreagă avea o dispoziție bună și cunoștințele predate au fost pe deplin însușite. Tot la 25 aprilie și tot între orele 10 și 11, am ținut și în acest an aceeași lecție. Dar de data aceasta era o zi ploioasă, eu eram indispus și

dispoziția generală a clasei foarte proastă. Aceeași lecție a fost de data aceasta un eșec. Am dat doar un exemplu. Cauzele care pot influența desfășurarea unei lecții și randamentul ei sînt multiple. Cînd planifici recapitularea constăți că noțiunea de limită, de exemplu, care anul trecut a fost înțeleasă perfect, anul acesta e în bună parte confuză pentru elevi. De aceea trebuie să lași totul deoparte și să te ocupi de noțiunea de limită. Ontogenia gândirii repetă puțin filogenia ideilor. Și în știință, după o explozie atât de mare cum a fost dezvoltarea matematicilor în Grecia antică a trebuit să vină Euclid, care să facă o „recapitulare finală”. Dar noi nu înțelegem întotdeauna ciclul grecesc de evoluție, ci unul mult mai mic. Noi trebuie să-și învățăm pe elevii noștri tot ce știm noi și ceva mai mult, ca să le dăm acest germene al autodesăvîrșirii. De aceea eu cred că recapitularea finală trebuie, la un moment dat, să pășească planificarea alcătuită anterior, care poate fi numai o planificare de principiu.

R. S. BĂRBULEANU: Nu sînt tocmai de acord. După mine ar fi greșit ca în sarcinile recapitulative finale să accentuăm tocmai această funcție — de completare a golu-

rilor. Am avut posibilitatea să constat că a umple golurile la lecțiile de recapitulare înseamnă a pune accentul în special pe reluarea cunoștințelor. După părerea mea, depistarea și completarea lacunelor în cunoștințele elevilor trebuie să se realizeze în fiecare lecție din timpul anului școlar, și mai ales în lecțiile de verificare și în cele destinate analizei probelor de control, precum și cele de recapitulare în general și cele de recapitulare finală în special trebuie să contribuie la adîncirea înțelegerii cunoștințelor căpătate pînă la o anumită etapă școlară și să pregătească însușirea celor care vor urma. S-au amintit aici câteva lucruri în legătură cu alegerea temelor, care trebuie să se includă într-un anumit sistem. Aceste teme trebuie să fie ierarhizate după importanța lor astfel încît să-și dea elevului posibilitatea de a înainta în cunoaștere. Totodată socotesc necesar să li se anunțe elevilor ce probleme au de repetat, pentru a-și putea grupa materialul.

V. BUNESCU: Credeți că planul trebuie dat clasei sau elaborat împreună cu aceasta?

R. S. BĂRBULEANU: În funcție de nivelul clasei, se poate procedea fie într-un fel, fie în celălalt.

D. MUSTER: În orice caz recapitularea nu poate fi concepută ca o reluare a materiei predate: în prima oră de recapitulare de la lecția I pînă la lecția 7-a, în a doua de la 7-a pînă la 15-a ș.a.m.d. Este sigur că un profesor care va concepe în acest fel recapitularea se va pierde în amănunte și nu se va concentra asupra cunoștințelor funcționale. O

recapitulare bună își propune să facă abstracție de toate detaliile neesențiale și să evidențieze cunoștințele funcționale.

C. OTTESCU: Nu credeți că un elev poate să întoarcă un plan pe dos? Sînt teoreme pe care eu le explic fără să simt întregă sferă asupra căreia se pot extinde ele în domeniul științei. Eu nu sînt matematician, ci profesor. Dar am elevi în care văd, în germene, pe viitorii cercetători și care, în această privință, mă depășesc. Eu nu trebuie să-și împiedic pe ei să se desăvîrșă, ci dimpotrivă, să-și stimulez.

R. S. BĂRBULEANU: E adevărat că un elev poate să realizeze uneori legături la care profesorul nu s-a gândit. Dar pot să-și întreb pe elevi ce fel de plan să fac?

C. OTTESCU: Să spunem că am intrat în clasă cu un plan pe care dorim să-l urmărim întocmai. Dar la un moment dat, în mintea unui elev se aprinde o lumină. De exemplu, el își da seama că elementele poligoanelor regulate se calciază exact pe ideea numerelor complexe. După mine, tot planul trebuie refăcut ținînd seama de această idee.

RED: Este, cred, un argument care pledează în favoarea caracterului creator al recapitulativei. Aș vrea să pun profesorului Ottescu o întrebare: sînteiți în perioada cînd ați gândit, cînd gândiți organizarea muncii dv. din etapa finală a anului școlar. Cum v-ați propus să rezolvați problemele pe care le implică ea?

C. OTTESCU: Sînt în mare dilemă. Avînd clasa a XII-a trebuie să-și pregătesc pe elevii mei pentru bacalaureat și pentru admiterea în facultăți, iar aceste două direcții de pregătire se bat cap în cap cu ideea modernizării matematicii, pentru că și din programa bacalaureatului și din cea a admiterii se elimină tocmai problemele de matematică modernă. De fapt, cele mai multe din problemele pe care le cere programa sînt contemporane cu descoperirile geografice. Așadar, pe de o parte trebuie să le asigur elevilor succesul la examen, iar pe de altă parte să le dau noțiuni de matematică modernă. Recapitularea o fac pe baza așa-numitelor probleme-mamut — probleme care nu au mare grad de dificultate, dar îmi dau posibilitatea să mă plimb printre trei ramuri ale matematicii. De probabilități nu mă ating, desi sînt foarte utile fiindcă nu se cer la admitere. Aleg însă în așa fel exercițiile pe care le dau încît să-și pot ajuta pe elevi să manifeste singuri mai departe. Esențial pentru mine este să-și înarmez cu capacitatea de căutare, de investigare.

V. BUNESCU: Cred că, pregătindu-i pe elevi pe această linie, nu trebuie să ne oprim numai la acțiunile de investigare care duce

la descoperirea unor noi însușiri sau determinări ale unor obiecte sau fenomene, ci și să-și învățăm să combine și să recombi-

ționalitatea ei. Să nu se rezume numai la formule, ci să-și însușească funcțional metoda.

RED: Aș vrea să subliniez nevoia ca în etapa de recapitulare profesorul să realizeze cit mai multe corelări posibile nu numai în cadrul disciplinei sale, ci și cu alte discipline. La lecțiile recapitulative de literatură română, de pildă, se pot face corelări cu arta, cu filozofia, cu politica.

D. MUSTER: Aceste corelări largesc orizontul elevilor, dar îi deprind să gîndească dialectic.

V. BUNESCU: Ele nu trebuie însă să fie realizate neapărat de profesor, ci pot fi găsite chiar de elevi.

D. MUSTER: Aș mai adăuga că este foarte important să nu se piardă din vedere aplicarea cunoștințelor, astfel încît elevii să aibă posibilitatea de a opera cu cunoștințele însușite, de a cunoaște și de a înțelege eficiența acestora. În sfîrșit, cred că în recapitulare trebuie să se aibă în vedere și orientarea profesională a elevilor, stabilindu-se cerințele și în funcție de domeniul spre care își propune să se îndrepte fiecare elev.

RED: Opiniile formulate aici pe tema recapitulativei finale mi s-au părut deosebit de interesante și cred că ele îi vor ajuta pe profesori să-și orienteze mai bine munca din această ultimă etapă a anului școlar. Aș propune să continuăm dezbaterile în jurul mesei rotunde avînd ca temă, de data aceasta, examenul și urmînd ca cele spuse să fie publicate într-unul din numerele viitoare ale gazetei.

ne datele pe care le au în structuri cu funcționalitate nouă. De pildă, materialele retractare folosite la construirea reactorului nu au putut fi găsite ca atare în natură; ele au fost „create”, „inventate” pe baza combinării unor substanțe cu însușiri deja cunoscute. Dacă ținem seama de această idee, în recapitularea capitoului „Clasificarea păsărilor” bunăoară nu vom reuși pur și simplu această clasificare, ci vom trata, de pildă, tema „Varietățile de păsări după condițiile de adaptare la mediu”. Formulările de sinteză capătă acum o importanță deosebită.

RED: M-ați făcut să mă duc cu gîndul la caracterul negativ pe care îl are orice literatură metodică atunci cînd această literatură este aplicată fără spirit creator. După cum știm cu toții, fenomenul acesta este destul de răspîndit. Ca urmare, de foarte multe ori unul dintre colegii noștri, multe ori seamă litera metodică, lucrează în modul cel mai puțin creator cu puțință. Metodica este numai un instrument, pe care pot să-l folosesc cu condiția de a nu sufoca creativitatea.

V. BUNESCU: Mi se pare că însuși termenul de metodică a predării unui obiect trebuie revizuit; de fapt este vorba de pedagogia specialității. Într-adevăr, nu trebuie să renunțăm la indicațiile metodice, dar să oferim teren larg pentru desfășurarea creativității.

D. MUSTER: Și din metodică profesorul trebuie să rețină func-

ționalitatea ei. Să nu se rezume numai la formule, ci să-și însușească funcțional metoda.

RED: Aș vrea să subliniez nevoia ca în etapa de recapitulare profesorul să realizeze cit mai multe corelări posibile nu numai în cadrul disciplinei sale, ci și cu alte discipline. La lecțiile recapitulative de literatură română, de pildă, se pot face corelări cu arta, cu filozofia, cu politica.

D. MUSTER: Aceste corelări largesc orizontul elevilor, dar îi deprind să gîndească dialectic.

V. BUNESCU: Ele nu trebuie însă să fie realizate neapărat de profesor, ci pot fi găsite chiar de elevi.

D. MUSTER: Aș mai adăuga că este foarte important să nu se piardă din vedere aplicarea cunoștințelor, astfel încît elevii să aibă posibilitatea de a opera cu cunoștințele însușite, de a cunoaște și de a înțelege eficiența acestora. În sfîrșit, cred că în recapitulare trebuie să se aibă în vedere și orientarea profesională a elevilor, stabilindu-se cerințele și în funcție de domeniul spre care își propune să se îndrepte fiecare elev.

RED: Opiniile formulate aici pe tema recapitulativei finale mi s-au părut deosebit de interesante și cred că ele îi vor ajuta pe profesori să-și orienteze mai bine munca din această ultimă etapă a anului școlar. Aș propune să continuăm dezbaterile în jurul mesei rotunde avînd ca temă, de data aceasta, examenul și urmînd ca cele spuse să fie publicate într-unul din numerele viitoare ale gazetei.

Funcționalitatea cabinetelor metodice pionierești

Chemate să sprijine pe cei felurite întreaga muncă de conținut a Consiliilor pionierești, cabinetele metodice s-au dovedit succesive, în decursul ultimilor trei ani, la nivelul fiecărui județ. Experiența acumulată pînă în prezent este diferită de la un loc la altul, în sensul că, în timp ce în unele cazuri cabinetele sînt simple depozite de materiale întîmplătoare și neaccesibile masei celor ce muncesc cu pionierii, în alte situații ele au devenit prezente active, cu tot mai eficientă funcționalitate. În cele ce urmează vom da o sinteză a evidențelor elementare care dau viață în unele județe acestor prețioase instrumente de materializare și generalizare a experienței pozitive pionierești, în nădejdea că exemplul lor va îndemna la o continuă emulație între consilii.

În cadrul instructajelor și consiliilor periodice, membrii consiliilor pionierești prezintă o gamă întinsă de materiale ilustrative pentru experiențele valoroase, adevărate afezate ale noului, ale străduinței pasionate a multor animatori, consacrați trup și suflet pionieriei. Aceste înregistrări pe peliculă sau pe bandă magnetofonică, fotografii, jocuri, itinerare de drumetie, albume, colecții de documente descoperite de „Căutătorii de comori”, reviste editate de copii, folclor cules de pionieri, invenții realizate în cercurile tehnice, planuri de construcții iscusite, plachete cu creații literare sau plastice, scheme plasmuite de comandanți pentru acțiuni inedite, decupări din presa centrală și locală oglîndind activități extracurriculare, diferite colecții caracteristice unor zone, referate susținute în consiliile pionierești din unități sau la sesiunile metodice etc., etc., alcătuiesc fondul de aur al cabinetului metodic pionieresc. Acest tezaur este în continuă primire, ochii atente al membrilor tuturor consiliilor consiliului județean înregistrînd trecerea la peripele experienței valoroase a tot ce este semnificativ pentru progresul muncii pionierești.

Dacă adăugăm acestor valoroase materiale culese de pe teren seria de cărți, lucrări, reviste sau buletine sistematice expediate de la centru, care întregesc dotarea pedagogică a cabinetului, interesul pentru această sursă de informare și documentare sporște. Pentru comandanții care au răsfășit odată Buletinul de informare, editat lunar de Consiliul Național și trimis tuturor cabinetelor metodice județene, curiozitatea de a cunoaște experiența colegilor din organizații de copii de pe toate continentele este viu alimentată și, pe măsură ce e satisfăcută, devine tot mai mare.

Cabinetul metodic nu și-ar realiza deplin menirea dacă ar rămîne doar la acest stadiu de sursă ocazională de documentare. Unele consilii județene — cele din Cluj, Constanța, Galați, Iași etc. — au făcut un pas mai departe, organizînd acțiuni ce au drept pivot cabinetul metodic. Pe baza unui orar întocmit după posibilitățile locale, ele au organizat consultații de specialitate la care își dau concursul activiști și colaboratori din afară. Orarul acestor se popularizează în tot județul și el coincide adesea cu ziua liberă a comandanților de unitate, facilitînd și pe această cale participarea largă la consultații. În Constanța, Galați și Hunedoara extensiunea metodică a cabinetului județean a cuprins și o suită de mese rotunde pe cele mai importante probleme ale pionieriei.

„Schema de funcționare” a cabinetelor este asigurată în chip voit, sub variate forme. Membrii tuturor consiliilor consiliului sînt programați prin rotație pentru 2-3 ore, la interval de cîteva săptămîni, să urmărească desfășurarea consultațiilor și chiar să le asigure, mobilizînd asistența la acțiunile periodice ale cabinetului. Aceștia sînt activiști ai județului sau municipiului, comandanți de unitate, conducători de cercuri, specialiști

care consimt să-și dea concursul, animatori ai muncii pionierești. Unde se desăvîrșă activități de calitate, după un program care cuprinde în perspectivă cel puțin un trimestru, se întînește un aflus de vizitatori interesați de profunzimea perfecționării. Calitatea acțiunilor cabinetului este unicul mobilizator eficient al acestora. La Cluj, numai într-o lună s-au înregistrat peste 120 consultații.

Unele cabinetele metodice — Arad, Botoșani, Brașov, Suceava, Tulcea etc. — au trecut la litografierea de buletine proprii cu apariție lunară, trimestrială sau bianuală care se difuzează în toate unitățile aparținătoare și conțin îndrumări metodice pe anumite teme, popularizează experiența înaintată, interpretează unele instrucțiuni etc., fiind expresia pregnantă a muncii metodice din toate comisiile consiliului respectiv.

Simpozioanele și sesiunile metodico-științifice desfășurate pînă acum în peste 10 județe s-au plămădit tot în albia cabinetelor metodice. Aci s-au întrunit colaboratorii, care au primit asistență calificată de la membrii consiliilor din domeniul cărora erau alese subiectele comunicărilor și de la pedagogii, sociologi și alți specialiști din învățămîntul superior sau de la liceele pedagogice. Din inițiativa cabinetului metodic din Suceava o expoziție itinerantă cu cele mai reușite desene și fotografii ale pionierilor a luat drumul unităților proprii, dînd o pildă de muncă de calitate. Pentru practica pedagogică a viitorilor comandanți, azi elevii în liceele pedagogice sau studenții, în diferite județe s-au organizat acțiuni patronate de cabinetele metodice, valorificînd întreaga zestre a acestora. În tot mai multe unități de pionieri au luat ființă colțuri metodice a căror dotare și funcționare e sprijinită de cabinetele județene.

Dacă adîncim implicațiile cabinetelor metodice în largul context al muncii consiliilor pionierești, observăm că și calitatea materialului prezentat în plinere sau în sesiunile de birou se resimte de existența unui for al concentrării și sistematizării experienței pozitive din județ. Pe această cale se asigură analizelor din plinere substanța unor cazuri tipice de contestabilă valoare, se poate opera o selecție între mai multe situații posibile, motivîndu-se convingător opțiunile făcute.

Din păcate, în unele județe cabinetele metodice nu au depășit primul stadiu, cel al acumulării cantitative de materiale, fiind încă neclară perspectiva trecerii la o fază calitativă, în care cabinetul să-și facă simțită prezența prin acțiuni diversificate. În unele cazuri se invocă drept scuză lipsa spațiilor adecvate pentru organizarea activității. Pretextul este nefondat. Nu putem sugera o soluție unică. Întrucît condițiile locale diferă de la un județ la altul. Cele mai multe cabinetele au fost organizate împreună cu casa pionierilor din localitate, altele au fost alcătuite în colaborare cu liceele pedagogice (Buzău), în cadrul casei corpului didactic (Sibiu), ori în sediile proprii ale consiliului județean (Brașov, Prahova, Telcorman, Timișoara etc.). Se poate studia și posibilitatea înființării cabinetului metodic în comun cu catedra de pedagogie a institutului de învățămînt superior care pregătește viitorii comandanți. Indiferent de formula adoptată, cabinetul metodic trebuie să satisfacă cele trei funcțiuni principale care îi revin:

- funcția de documentare în problematica muncii pionierești (bibliotecă pedagogică, colecții de materiale demonstrative, expoziții permanente etc.);
- funcția de sprijinire a investigațiilor metodico-științifice (sesiuni, simpoioane, mese rotunde, plener, lucrări pentru obținerea gradelor didactice etc.);
- funcția de perfecționare a celor ce muncesc cu pionierii (consultații, instructaje, schimburi de

experiență, practică pedagogică, propagandă metodică în presă, la radio, prin publicații proprii etc.)

Expresie a efortului colectiv al tuturor consiliilor și al colaboratorilor externi, cabinetele metodice oglîndesc gradul de maturizare pedagogică a consiliilor pionierești. Faptul că în general organizarea muncii în cabinet revine responsabilului comisiei metodice — comisie ce se ocupă prin excelență cu valorificarea muncii adulților din organizație — nu trebuie să creeze falsa impresie că acest for metodic își limitează activitatea la nivelul respectivelor comisii.

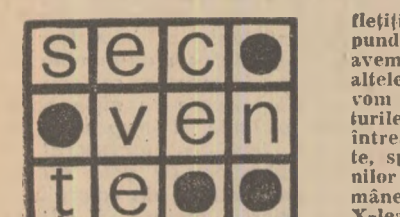
Creдем că se poate vedea clar, prin prisma funcțiilor ce-i revin, că activitatea cabinetului este implicată în toată munca de conținut a unui consiliu. Ea reprezintă în același timp o cale de activizare a tuturor membrilor consiliului, chiar și a celor nesalariați, precum și un cadru de fructificare a contribuției largi a unor variate categorii de colaboratori. De pildă cabinetul metodic din Cluj este condus de prof. univ. Andrei Dangusly, șeful catedrei de pedagogie a Universității locale, cel din Constanța este asigurat prin unul din decanii Facultății de filologie de la Institutul pedagogic, tov. Ion Bădică. Și exemplele sînt puține în număr. Sînt însă județe care, desi au specialiști în domeniul pedagogic, psihologic sau sociologic, n-au inclus în componența consiliului și astfel de membri și nici nu le-au solicitat colaborarea.

Întrucît semnele îmbrăcătoare ale noului din diferite județe se înscriu organic în aria funcționalității cabinetelor metodice, socotim că munca de îndrumare și control va trebui să depășească pe viitor tot mai multe aspecte care întregesc accepția actuală a acestor baze de iradiere a experienței înaintate, terenul rămînd deschis celor mai îndrăznețe căutări și inovații. Activiștii care îndrumă această muncă trebuie să-și sporească eforturile de accelerare a generalizării noului la nivelul tuturor județelor, spre a se elimina considerabilul decalaj existent între unele cabinetele metodice, decalaj ce are la bază preponderent cauze subiective.

Consiliul Național, prin toate comisiile sale, sprijină dotarea multilaterală a cabinetelor metodice județene (cu aparatură audiovizuală, cu publicații periodice, volume și materiale editate pe plan central, repartite de mobilier etc.), contribuie la pregătirea unor acțiuni metodice (simpoioane, sesiuni metodico-științifice, consultații s.a.), instruește pe șefii tuturor consiliilor județene în direcția îmbinării armonioase a muncii de teren cu cea de conținut din cadrul cabinetului, oferă consultații, prin sectorul de documentare, în privința întocmirii fișelor tematic și a indexelor bibliografice, generalizează experiența prețioasă la nivel republican prin cursurile Centrului de perfecționare a cadrelor care muncesc cu pionierii, răspunde solicitărilor de ori ce fel din acest sector de activitate. Dacă apreciem că la rîndul lor unele cabinetele județene sprijină multilateral cabinetele municipiilor și ale caselor de pionieri, precum și activitatea colțurilor metodice din unitățile școlare, putem spune că există, pe verticală, o preocupare tot mai susținută pentru asigurarea unei orientări metodice în domeniul activităților extrascolare.

În clipa — pe care am dori-o cât mai apropiată — a preluării plenerului a tuturor funcțiilor ce le revin de către cabinetele metodice din întreaga țară, vom putea considera încheiată platforma activităților metodice de pe care sprijinirea muncii pionierești să se realizeze în condiții optime

PATÎTA SILVESTRU
vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor

Atribuiri de nume unor licee

Duminică trecută, Liceul de cultură generală nr. 4 din Craiova i-a fost atribuit numele lui Nicolae Titulescu. În sala Teatrului Național s-au întînit cu acest prilej festivi numeroși profesori, elevi, părinți și invitați. Deschizînd festivitatea, directorul școlii a vorbit despre activitatea pe care liceul a desfășurat-o de-a lungul anilor, subliniînd faptul că în viitor colectivul didactic al liceului și elevii săi trebuie să cîntărească prin noi realizări numele liceului.

Participanții la adunare au adoptat apoi, într-o atmosferă de puternic entuziasm, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R. tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care își exprimă recunoștința pentru condițiile pe care le-a creat partidul învățămîntului, mindria de a purta pe fruntea liceului numele unei marcanțe și prestigioase personalități. „Insu-

șurii de încredere și răspunderea sporită pe care o avem — se spune printre altele în telegramă — ne vom mobiliza și spori eforturile pentru a valorifica întreaga noastră capacitate, spre a da viață sarcinilor puse în fața școlii românești de Congresul al X-lea al partidului nostru. Vom munci cu mai multă pricepere și simț de răspundere, cu mai multă dăruire și devotament, astfel încît să pregătăm un tineret care, alături de ceilalți oameni ai muncii, să lupte, cu pasiune pentru construirea vîștii noi în scumpă noastră patrie”.

La încheierea adunării festive elevii au prezentat un frumos spectacol omagial. Apoi participanții la festivitate au vizitat expoziția organizată în cadrul liceului și au depus coroane de flori la statuia lui Nicolae Titulescu.

Recent, cu prilejul comemorării a 100 de ani de la moartea lui Eftimie Murgu, revoluționar pașoptist, luptător dintr-un drepturi și libertate națională și socială, în comuna sa natală, Rădăria, a avut loc o adunare la care au participat reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, cetățenii comunei, oamenii de știință și cultură, precum și numeroși elevi și cadre didactice de la liceul „Eftimie Murgu” din Timișoara. La adunare s-a dat citire Decretului Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România

prin care se atribuie liceului din comuna Bozovici numele patriotului român Eftimie Murgu.

Finala concursului de literatură

În sala de festivități a Liceului „Mihai Viteazul” a avut loc la începutul acestui săptămîni ultimul act al ediției 1970 a concursului de literatură pentru elevi — festivitatea de premiere. În cuvîntul său, prof. univ. Boris Cazacu, președintele Societății de științe filologice, a subliniat că în acest an nivelul pregătirii candidaților a fost superior nivelului înregistrat în edițiile precedente. Au luat de asemenea cuvînt Ștefan Costă, director general adjunct în Ministerul Învățămîntului, Silvia Doan șefă de secție la C.C. al U.T.C. Poeta Maria Brînză i-a felicitat pe distigătorii concursului din partea Uniunii Scriitorilor.

La etapa finală a concursului au luat parte 470 de elevi, selecționați dintre cei peste 26.000 de participanți în etapele anterioare. O trăsătură caracteristică a finalei a fost aflulxul de elevi proveniți din orașe și sate de pe tot cuprinsul țării.

Participanților la fază finală li s-a oferit posibilitatea de a cunoaște viața cultural-artistică a Capitalei. Ei au participat la

spectacole de teatru, la gale de filme și au vizitat cele mai importante monumente istorice. Jurul concursului a acordat 25 de premii și 16 mențiuni. Pe primele locuri s-au situat: Lucinia Hal — Cluj, Maria Barbu — Buhuși, Orelia Mihai — Tr. Severin, Virginia Nalbant — Aneș Pantazi — București, Mihaela Georgescu — Ploiești, Mariana Șovărel — Giurgiu, Mirela Oeinic — Meșdîș, Nicuța Iie — Galați, Viorica Baba — Deva, Ion Drăgulin — București, Ion Tudor — Pitești.

Indrumătoare pentru admiterea în școlile profesionale și în liceele de specialitate

Ministerul Învățămîntului a editat recent și a difuzat în școli îndrumătoarele pentru admiterea în școlile profesionale și în liceele de specialitate.

Indrumătorul pentru admiterea în școlile profesionale cuprinde: rețeaua de intrare (ară a acestor școli, meseriile și specialitățile

le în care li pregătesc ele pe candidați. Îndrumătorul precizează datele concursurilor de admitere: 7-14 iulie pentru sesiunea din vară și 3-10 septembrie pentru sesiunea de completare a locurilor neocupate. De asemenea, se indică probele solicitate la concurs.

Îndrumătorul pentru admiterea în liceele de specialitate cuprinde condițiile și datele desfășurării concursului de admitere în școlile de zi, serale și fără frecvență ale acestor licee. După cum se arată în îndrumător, concursul de admitere pentru învățămîntul de zi se organizează în perioada 22 iunie — 3 iulie. Pentru completarea locurilor neocupate se va ține un nou concurs, între 1-10 septembrie. La secțiile serale și fără frecvență, concursul de admitere se desfășură între 1-9 septembrie. Îndrumătorul cuprinde de asemenea specialitățile în care se școlărează elevii prin liceele de specialitate, rețeaua generală a acestor școli, precum și alte informații utile candidaților.

Ministerul Învățămîntului a editat recent și a difuzat în școli îndrumătoarele pentru admiterea în școlile profesionale și în liceele de specialitate.

Indrumătorul pentru admiterea în școlile profesionale cuprinde: rețeaua de intrare (ară a acestor școli, meseriile și specialitățile

Sesiune de comunicări

În zilele de 9 și 10 mai a avut loc la Buzău o sesiune de comunicări științifice cu tema „Aspecte de biologie teoretică și aplicativă în județul Buzău”.

Sesiunea, organizată de Inspectoratul școlar județean și filiala din Buzău a Societății de științe biologice, a strîns mult interes în rîndul profesorilor de specialitate. Aceștia au ascultat comunicări despre „Vegetația județului Buzău” (Dr. Ioan Serbanescu), „Județul Buzău, izvor nesecat de elemente floristice” (prof. Dr. Emil Topa, directorul Grădinii botanice din Iași), „Principalele asociații nitrofile din regiunea montană a județului Buzău” (dr. George Dihoru, cercetător la Institutul de biologie „Traian Săvulescu”), „Rezervații naturale din județul Buzău și protejerea lor” (prof. Aurel Pîtu), „Crîngul Buzăului” (prof. emerit Clotilde Stanăstinescu, directoarea liceului „M. Eminescu”).

Importanța deosebită în predarea științelor biologice” (prof. George Olaru), „Puncte turistice cu caracter biologic în județul Buzău” (prof. Ioan Radu) etc.

Participanții la sesiune au purtat discuții pe marginea comunicărilor expuse și au efectuat o excursie

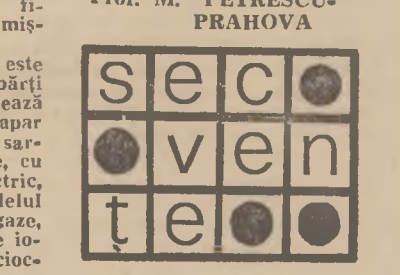
Telecinema pentru elevi: filmul „Curenți electrice în gaze”

Științifică cu aplicații pe teren în județul Buzău.

A. V.

Filmul „Curenți electrice în gaze”, care va fi prezentat în emisiunea „Telecinema pentru elevi” din 22 mai a.c. se adresează elevilor din anii III și IV ai liceului. El prezintă fenomene fizice pe două planuri: cel concret — al aspectului macrofizic și cel abstract — al mecanismului de producere la nivel microfizic. În timp ce primul aspect este redat cu ajutorul experiențelor reale, cu aparatură curentă de laborator, cel de al doilea este realizat cu ajutorul desenului animat, care ușurează înțelegerea comportării componentelor structurale ale sistemelor fizice în interacțiune și mixtare.

Conținutul filmului este structurat în trei părți distincte. Prima înfățișează procesele prin care apar purtătorii liberi de sarcini electrice în gaze, cu modelul gazului electric, în electroliți, în gaze, prin diferitele tipuri de ionizări: termic, prin cioc-

In laboratorul de chimie al Școlii generale nr. 205 din București

ÎNVĂȚĂMÎNTUL LA EXAMENUL VIETII

Echilibrul specializare - cultură generală

SECȚIILE FĂRĂ FRECVENȚĂ

Instituții de învățămînt sau simple oficii de eliberat acte de studii?

Învățămîntul de cultură generală fără frecvență cuprinde un însemnat număr de elevi, cei mai mulți încadrați în producție, care doresc să-și completeze studiile și să-și îmbunătățească pregătirea generală. Recenta sesiune de examene de la secțiile fără frecvență, ca și de altfel și sesiunile anterioare, demonstrează însă că pregătirea acestor elevi este lacunară, insuficientă. Cei care promovează — și numărul lor este destul de mic — nu se ridică decât la valoarea notelor limită (5, 6).

Ținînd seama de faptul că studiul fără frecvență sprofetează simțitor numărul celor care termină școala generală sau liceul și, implicit, este merit să îmbunătățească nivelul de cultură al poporului, el nu ar trebui să reprezinte o cenusărească a sistemului de învățămînt, ci să fie organizat în așa fel încît să dea rezultate scontate. Este drept că noile regulamente școlare cuprind unele prevederi în acest sens, dar rămîine loc și pentru alte îmbunătățiri. Lăsînd la o parte contribuția elevului însuși — factor hotărîtor al pregătirii sale — ne vom referi la unele cauze de natură organizatorică care nu favorizează o însușire temeinică a cunoștințelor prevăzute în program.

Una din aceste cauze este, după părerea noastră, structura defectuoasă a anului școlar în învățămîntul fără frecvență, structură care reduce durata acestuia — excludînd timpul luat de cele două luni — la numai 5 luni și 20 de zile. Căci, deși teoretic anul școlar începe la 1 octombrie, se încheie la data de 30 septembrie din anul calendaristic următor. În mod practic cea de a doua sesiune, din aprilie, constituie etapa de încheiere, intrucît după data respectivă se cunosc notațiile și repetenții, o singură categorie de elevi rămîind să mai învețe — corigenții. Dar este oare posibil ca în mai puțin de o jumătate de an un om care muncește și în producție să-și poată însuși conținutul a 10-12 materii de studiu? Să ne gîndim că, în aceste condiții, pentru o materie rămîin numai aproximativ două săptămîni. Chiar și un bun absolvent de liceu ar cere mai mult de două săptămîni nu ca să învețe, ci ca să revadă doar pentru examen un obiect deja studiat. Ce să mai spună atunci o persoană care abia începe studiul și căreia îi rămîine timp, în cel mai bun caz, doar pentru o lec-

tură superficială a manualului? Dacă judecăm realist situația, ne dăm seama că cei care rămîin nepotenți nu pot fi acuzați în tot felul de lipsă de străduință. Dimpotrivă, cred că ei ne-ar putea acuza că le cerem un studiu imposibil de realizat într-un timp record. Dar chiar și cei care promovează, datorită ritmului mult prea rapid imprimat studiului, nu pot înlătura superficialitatea, confuzia. Iată deci cum un aspect în aparență minor poate crea o stare de lucruri neplăcută, dăunătoare în ultimă instanță atît societății, cit și individului. Considerăm de aceea că este imperios necesară schimbarea structurii anului școlar la secțiile fără frecvență. S-ar putea, de pildă, ca sesiunea a II-a să aibă loc la începutul lunii iulie. În acest fel s-ar asigura timp suficient pentru studiu (de la 1 octombrie la 1 ianuarie) în vederea primei sesiuni, din ianuarie, și 5 luni jumătate (de la 15 ianuarie la 1 iulie) în vederea celei de a doua sesiuni, din iulie.

Menționăm și faptul că sesiunea din aprilie are consecințe negative și pentru școlile unde funcționează secții fără frecvență, căci nu dă posibilitatea unei analize minuțioase a activității din trimestrul al II-lea. Intrucît directorul și o mare parte din personalul școlii fac parte din comisiile examinatoare. De asemenea, ea accentuează starea de oboseală a personalului didactic tocmai în ultima etapă — cea mai însemnată — a anului școlar. Altfel și în situația după sesiunea din iulie, cînd „adresa didactică ar intra în concediu de odihnă timp de o lună sau o lună și jumătate, zilele de concediu neefectuate urmînd a fi luate în vacanțele de iarnă și primăvară.

Nerezolvată, mai bine zis rezolvată doar teoretic, continuă să rămîină și problema sprijinului pe care școala este datorată să-l acorde elevilor săi de la secțiile fără frecvență. Regulamentul școlar amîn-tește de un plan de consultații stabilit de Ministerul Învățămîntului. Credem însă că Ministerul Învățămîntului ar trebui să stabilească și modalitatea de realizare eficientă a acestui plan, luînd în seamă faptul că profesorii care efectuează asemenea consultații au mai multe obligații de muncă decît colegii lor. Poate că s-ar putea ca profesorii care lucrează cu elevii de la secțiile fără frecvență să aibă categoria de 18 ore la învățămîntul de zi și

două ore la învățămîntul fără frecvență, îndeplinind firește sarcini concrete în acest sens (îndrumarea studiului, meditații, consultații, lecții de sinteză, lucrări de laborator etc.), fiind repartizați pe ani de studii, ca și la cursurile obișnuite. Credem că numai atunci cînd învățămîntul fără frecvență va fi considerat ca o obligație de serviciu a profesorilor unei școli rezultatele se vor schimba radical. Altfel totul rămîine să se bazeze pe pregătirea individuală a elevilor, deși în ultimă instanță tot școala răspunde, prin actele de studii pe care le dă, de nivelul cultural al absolvenților.

Pentru școlile cu un efectiv mare de elevi, însăși organizarea examenului este deficitară, deoarece regulamentul școlar precizează doar efectivul minim de elevi pentru o comisie de examinare (respectiv 70 de elevi), nu și efectivul maxim. Așa se explică faptul că și la școala cu 70 de elevi și la alta cu 170 de elevi se constituie tot o singură comisie, care trebuie să asculte, în aceeași perioadă de timp, tot efectivul repartizat. Comisia din care am făcut parte în reventa sesiune ar fi trebuit să lucreze 23 de ore pe zi numai pentru verificarea orală (pentru care se prevăd 10 minute de elev), ca să nu mai vorbim de cele două ore pentru lucrarea scrisă. E clar că, în asemenea condiții, o sesiune de examene la secția fără frecvență este mai mult decît epuizantă. După părerea noastră, o comisie nu poate verifica mai mult de 80 de elevi (acesta ar fi, deci, efectivul maxim).

Considerăm nimerit de asemenea, să se instituiască funcția de vicepreședinte al comisiei de examinare, vicepreședintele urmînd să asiste, în absența președintelui, la examinarea orală, deoarece este normal ca același să lucreze 14-16 ore pe zi timp de două săptămîni (inclusiv duminică).

Fie că se iau măsurile sugerate de noi mai sus, fie că se găsec altele, mai adecvate, cert este că ceva trebuie întreprins, pentru că altfel secțiile fără frecvență riscă să se transforme în simple oficii de eliberat acte de studii. Să cerem elevilor de la aceste secții să facă tot ce depinde de ei pentru a-și însuși cunoștințele, dar să facem și noi tot ceea ce depinde de noi.

Prof. GH. DASCĂLU
directorul Liceului
din Babadag — Tulcea

(Urmare din pag. 1-a)

Intr-o baracă birou a Șantierului III, inginerul Radu Mihalcea își extindea aprecierile asupra învățămîntului superior:

— Terminăm facultatea cu o pregătire teoretică solidă, dar nu știm să răspundem.

— ? ! ?
— Pe șantier răspunzi cu capul de tot ce faci și tremuri pentru fiecare problemă de producție pe care trebuie s-o rezolvi. Cînd ești student nu poți să înțelegi asta. Înveți în producție, în timpul aceluia așa numit an de stagiatură care, de fapt, durează mult mai mult.

— Totuși, studenții fac practică pe șantier încă în timpul anilor de facultate.

— E un fel de plimbare de agrement din obligația de a completa un caiet de practică. Nu poți spune că ai înțeles ce este practica pînă nu ai fost profund angajat în viața și activitatea șantierului, pînă n-ai trăit emoțiile răspunderii, pînă n-ai fost nevoit să rezolvi o mie de probleme concrete mai mari sau mai mici la care tratatele teoretice nici nu visează.

— Cum ar putea deveni mai „vizătoare” ?
— Simplu. Trăind tezele teoretice prin prisma situațiilor reale care apar în producție. În general, manualele noastre expun pe larg tezele teoretice și la urmă adaugă, parcă din obligație, și câteva exerciții practice. Ar fi mult mai util să se plece de la premiza că toate cunoștințele teoretice urmează să servească viitorului profesionist. De ce producția trebuie să fie un fel de a doua universitate în care specialistul studiază reversul practic al acumulărilor teoretice ?

Decizia concretă, rapidă și optimă

Un subiect care revine aproape obsesiv aici, în orice discuție pe tema relației învățămînt-producție, este gîndirea. A interveni și după scurtul schimb de replici introductive pe care l-am avut cu inginerul Dan Predoiu, unul dintre cei care pot spune că au aprins, aproape la propriu, apele Dunării cu brațele lor.

— Considerați inutilă vreuna din cunoștințele acumulate în școală ?

— Nu.

— Care vi se pare a fi cel mai mare cursul al școlii ?

— Acela de a ucide curiozitatea prin „arta” plictiselii.

— Ce ați fi vrut să învățați în școală mai mult decît ați învățat ?

— Un sistem de rezolvare a situațiilor neprevăzute. Înainte de a fi șeful serviciului tehnologic al grupului de șantiere de aici, am fost șeful lotului de construcții de la turbinele 1 și 2 și, mai înainte de asta, al platformei nr. 1, care a executat buturduurile celulare. Cînd eram la buturduurile celulare, am lucrat în condiții de viteze ale apelor peste limitele admise de proiectanți sau în condiții de alarmă generală, cînd se rearsau stăruirile de ghiță. Situații de acest gen se pot număra cu sutele. Pentru soluționarea lor nu ajung cunoștințele. Trebuie să gîndești repede, corect, precis, eficient.

Principalul: formarea unui mod de a gîndi

Aceeași problemă a abordat-o dintr-un alt punct de vedere șeful ing. Mihalcea:

— Din cite știu și din cite imi amintesc din experiența mea de elev și de student, toți profesorii, indiferent de specialitatea lor, își recunosc obligația de a se ocupa de dezvoltarea gîndirii. Nu vreau să citez o zicală, dar mă tem că pînă la urmă, fiind mulți, nimeni nu se ocupă serios de acest aspect atît de important. Există un curs de logică, dar prea sumar și prea superficial. Aș spune că nu este atît de importantă acumularea unui volum imens de cunoștințe cît formarea unui mod de a gîndi, înarmarea cu o metodă de a lucra și aplica informațiile primite. Pe șantier, ca prețindîni în viață ești puț mereu în situații care cer o decizie optimă și rapidă.

Omul reprezintă o capacitate creatoare care trebuie să se realizeze la dimensiunile ei reale. Iar școala se pare că joacă un rol fundamental în acest proces de realizare. În dialogul nostru, ing. Dan Predoiu a subliniat cu pasiune această idee.

— În școala elementară — mi-a spus el — eram un elev mediocre. La matematică și la fizică eram mai rășdîri. În rest, mă învîrteam în jurul notei șapte.

— O considerați ca pe o notă potrivită cu gradul de dezvoltare a posibilităților dv. intelectuale de la vîrsta aceea sau socotiți că școala elementară n-a reușit să descopere și să valorifice de la început adevărata dv. capacitate ?

— Nu-mi dau seama. Deosebi, elevi mediocri se dovedesc peste ani mai capabili decît premianții școlii și nu, știu dacă în aceste

cazuri este vorba de o eroare de apreciere sau de o evoluție intelectuală imprevizibilă. Cred însă că, pentru valorificarea optimă a materialului uman pe care școala își propune să-l prelucereze, ar fi foarte important ca specialistii în psihologie și pedagogie să elucideze această problemă, astfel încît să se asigure deplina valorificare a tuturor resurselor fiecărui individ.

— Ce rol a jucat școala în alegerea profesiei pe care o practicați astăzi ?

— Am spus. M-a învățat matematică și fizică.

— Mă gîndeam la o relație directă.

— Regret, dar la atît s-a redus totul. O cunoștință a familiei, tot constructor, m-a îndemnat cînd am terminat școala generală să mă înscriu la o școală de construcții. Și a mai fost un motiv. Am fost tot timpul timorat de concursurile de admitere. La școala tehnică selecția era mai puțin tîioasă decît la liceul teoretic. Spaima de concursurile de admitere m-a urmărit și la facultate. De altfel, am și căzut la prima încercare.

— S-ar părea că aveți ceva împotriva acestor concursuri.

— Nu le consider o modalitate științifică de selecție a valorilor. Am avut parteneri de concurs care au trecut cu brio înaintea mea și care apoi n-au rezistat mai mult de trei sesiuni, dacă n-au capotat chiar de la prima, după cum cunosc cazuri de candidați care au reușit cu greu, abia după 3-4 încercări și care au devenit studenți și ingineri străluciți. Eu însuși am fost printre ultimii admiși și printre primii la terminarea facultății.

Vorbînd despre obligația școlii de a contribui la valorificarea maximă a capacităților individuale, Ion Bugar, inginerul șef al Întreprinderii Energo-monta, a folosit expresia „eroarea inițială”.

— Ce este „eroarea inițială” ?

— l-am întrebat.

— Acea pe care poate s-o faci un tînăr atunci cînd alege o profesie sau alta. Deosebi, profesia pentru care a optat nu coincide cu înclinațiile și aptitudinile sale. Nu sînt puțini aceia care își descoperă prea tîrziu vocația în cu totul alt domeniu decît cel pentru care au optat cîndva. Este necesară o riguroasă determinare a aptitudinilor elevilor, astfel încît aceștia să știe din vreme ce profesie li se potrivește. Eventual, odată cu determinarea acestor aptitudini și cu precizarea perspectivei profesionale ar putea să înceapă chiar și din școala generală o oarecare pregătire în vederea viitoarei meserii.

Dialogul cu inginerul Ion Dobres se desfășoară în sala turbinelor viitoarei hidrocentrale. Notez cu atenție opiniile formulate de interlocutorul meu, care își exprimă opinia în legătură cu raportul dintre specializare și cultură generală.

— Cînd eram elev — îmi spune el — deși m-a pasionat în primul rînd tehnica, m-au atras în mare măsură și alte discipline. Mi-a plăcut să studiez biologia, anatomia, darwinismul, zoologia.

— Se spune că multe cunoștințe care nu-și probează utilitatea mai tîrziu, în viața socială a individului, sînt utilate, iar efortul pentru acumularea lor se dovedește astfel o gratuită risipă de energie.

— Nu sînt de acord. Chiar dacă am uitat unele din ele — cunoștințele de chimie, de exemplu, sau de alte obiecte, nu le mai țin minte dect în linii generale — faptul că le-am învățat cîndva mi-a fost util pentru că toate au contribuit la formarea personalității mele spirituale, mi-au antrenat gîndirea, memoria, imaginația. Și, oricum, nu uși totul. Îmi rămîin cîteva repere de orientare.

M-am specializat în montaj de echipament energetic, dar în facultate am făcut și cursuri care nu sînt legate de meseria mea actuală. Datorită lor sînt astfel pregătît, încît pot face față și în alte locuri de muncă. Aș putea, de exemplu, să lucrez în exploatarea de centrale, în construcții navale, în construcții civile sau în montaj de echipament de orice fel. Chiar pe același șantier, un inginer este, nu o dată, solicitat de nevoile producției dintr-un loc de muncă în altul, unde i se cer cunoștințe total diferite.

Solicînd pregătirea oamenilor în multiple sensuri, șantierul dă constructorilor posibilitatea să descopere calitățile și caranțele ei. Constructorii cu care am stat de vorbă au reușit, mai repede decît m-am așteptat eu, să spună pe nume multora. Două — că le-au gîndit, de nenumerate ori în activitatea lor, vie, dinamică, minunată, pretențioasă.

Viața, realitatea, cerințele activității concrete efectuează necetat o analiză retrospectivă a învățămîntului. Nu avem dreptul să ignorăm veridictul ei.

ESTETICA MEDIULUI AMBIANT

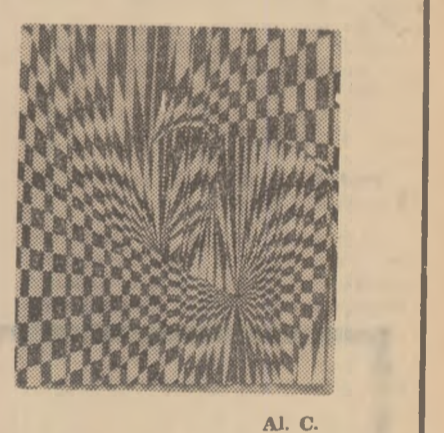
Un gr. p. de entuziaști profesori ai tînărului Liceu de arte plastice din Timișoara — și aici se cuvin citate, în primul rînd, numele directorului școlii, Constantin Flondor-Străin și ale talentaților plasticieni Doroi Tulcan și Ștefan Bertalan — încearcă să orienteze în direcții noi pregătirea artistică a elevilor pe care-i formează.

Materializare elocventă a acestei orientări, expoziția deschisă recent în pavilionul C din Parcul Herăstrău cuprinde interesante lucrări ale elevilor școlii. Ele reprezintă diferite modalități de proiectare estetică a formelor, structuri estetice adecvate ambianței activităților omului contemporan. Expoziția permite vizitatorului să cunoască și căutările elevilor, pînă la studiul finalizării lor. I se înțîșează schițe și studii preliminare care îmbină forme geometrice în ritmica alternanțelor de alb-negru sau în alternanțe de culoare, plasticul jocului unor fascicule de fire etc. Cu imagine generală, expoziția apare ca scenografia unui spectacol de reliefuri, lumini, umbre și culori. Structuri variabile se roteesc, suspendate parcă într-un echilibru ce stădează gravitația, schimbîndu-se necentenit formele și modificînd în același timp perspectiva obiectelor din planul secund. Interesante efecte estetice sînt realizate prin dispunerea unor materiale curente de construcție în reliefuri de înălțimi și

poziții diferite. Lucrările obținute în acest fel — combinații de tehnică a grației, de alto-relief și colaje — par concepute cu ajutorul computerelor. Aceste impresii se deapă și din modul cum sînt tratate plastic unele corpuri geometrice clasice. În sfîșit expoziția prezintă și proiectele unor obiecte utile realizate pe baza acestor exerciții estetice — lămpi geometrice, diferite forme sculpturale etc.

În ansamblul ei, expoziția Liceului de arte plastice din Timișoara reprezintă o încercare reușită, fiind seama mai ales de vîrsta realizatorilor săi direcți — de a demonstra posibilitățile de întreprînderare între lumea citelor, a formelor pu-

geomatrice și a tehnicii pe de-o parte și lumea artelor plastice propriu-zise pe de altă parte.

Al. C.

Inspectoratele școlare

(Urmare din pag. 1-a)

loate județele s-au organizat debateri pe probleme ale activității educative, la care au participat directorii școlilor și dirigînții.

Cuprînd cîteva unități din teritoriu, cunoașterea problemelor pe care le ridică de la etapa la etapa viața școlilor n-ar fi posibilă fără sprijinul pe care-l dau inspectoratele directorii coordonatori. De aceea, ele s-au ocupat îndeaproape de instruirea acestor directori, au elaborat în sprijinul lor îndrumări metodice, li ajută efectiv pe teren la rezolvarea sarcinilor. În județul Ilfov, de exemplu, colective de inspectorii școlari au examinat stîiul de muncă al directorilor coordonatori, au prelucrat concluziile într-o sedință cu aceștia și i-au îndrumat cum să-și organizeze munca de control și îndrumare în școli; în județul Maramureș, fiecare inspector lucrează 4-5 zile din lună cu directorii coordonatori din zona de care răspunde, organizînd cu ei și schimburi de experiență la Bistrița-Năsăud, Satu-Mare, Caraș-Severin și Vaslui directorii coordonatori au fost atenți inițiali în problemele legislației școlare.

Tot ce s-a realizat pozitiv și valoros în îndrumarea școlilor se datoroeste muncii însușite de a colectivelor de inspectori care, nu raeroiri, renunță la timpul liber, la satisfacții personale pentru a îndeplini la timp și în mod exemplar

sarcinile ce le revin. De multe ori, cînd se analizează activitatea acestor oameni se pierde din vedere tocmai specificul muncii lor. Școlile se găsesc pînă în cele mai îndepărtate așezări. Inspectorul trebuie să ajungă acolo. Calitatea muncii unui dascăl nu poate fi apreciată real pe baza unor constatări fugare, adesea dispartate. La aceasta se adaugă și răspunderea pe care o are inspectorul în estimarea nivelului pregătirii și educației elevului. De aceea, opinia pentru crearea unor condiții tot mai bune de muncă colectivelor inspectorilor școlare.

Din păcate, acțiunea de descongestionare a inspectoratelor nu a fost dusă pînă la capăt. Ele continuă să fie aglomerate cu rezolvarea unui volum mare de corespondență, de sesizări ale cetățenilor, de lucrări cu caracter economic-financiar care intră în atribuțiile altor organe locale de specialitate ale administrației de stat (procurări de materiale, întocmirea documentațiilor și deschiderea finanțărilor pentru construcții școlare, întocmirea a tot felul de situații statistice etc.). În mod deosebit sînt supraîncărcăți inspectori de la municipii, cărora unele comitete executive municipale le cer să rezolve, cu un aparat redus, toate problemele. Pe alocuri se abuzează și de inspectori generali, prea mult folosiți în rezolvarea altor sarcini.

Considerăm necesar ca Ministerul Învățămîntului, consiliile popu-

lare județene să continue cu mai multă insistență acțiunea de descongestionare a inspectoratelor școlare, creîndu-le astfel condiții să se ocupe mai mult și mai profund de problemele de conținut ale învățămîntului. În acest sens ar fi potrivit să se întărească sprijinul pe care trebuie să-l dea inspectoratele școlare celelalte organe de specialitate ale administrației de stat, în virtutea atribuțiilor lor legale. Mă refer, îndeosebi, la direcțiile tehnice, de planificare și la administrațiile financiare pîndite de comitetele executive ale consiliilor populare. De asemenea, verificarea actelor și întocmirea formelor pentru trecerea de la o gradată la alta a cadrelor didactice ar putea să fie transmisă directorilor coordonatori, care să devină și ordonatori de credit la nivelul comunei, inspectoratelor școlare venîndu-le sarcina de a aproba propunerile făcute de directori și de a elabora o nouă dispoziție de salarizare.

Intrucît încercarea inspectoratelor este determinată și de insuficienta cunoaștere de către unele cadre didactice și unii directori de școli a legislației ce se aplică în învățămînt, a atribuțiilor și răspunderilor ce le revin, Ministerul Învățămîntului ar trebui să cuprîindă la cursurile de perfecționare și pe directorii coordonatori, să includă în tematica acestor cursuri probleme de legislație școlară și financiară, să extîndă studiul pro-

blemelor de organizare, administrație și legislație a învățămîntului alt în liceele pedagogice, cit și în facultățile pregătitoare de cadre didactice. În același timp, ar fi necesar să se editeze pentru uzul tuturor cadrelor didactice un volum care să înnuncheieze toată legislația financiară ce se aplică în prezent în învățămînt.

În același scop al repartizării echitabile a sarcinilor între factorii care concură la educația elevilor, socotim oportun să se elaboreze un act normativ prin care procurarea și distribuția atributelor pionierilor să treacă în seama consiliilor județene ale Organizației Pionierilor. De altfel, aceste consilii, ca și comitetele județene U.T.C., nu-i este permis să conducă un sector de activitate fără a cunoaște temeinic realitățile din acest sector. De aceea apreciem ca utilă concentrarea eforturilor spre efectuarea unor studii asupra fenomenului școlar, studii ale căror concluzii vor da inspectoratelor posibilitatea de a fundamenta în mod științific unele măsuri pe care le întreprind. Totodată, inspectoratele județene au datoria să organizeze de așa manieră activitatea încît să cunoască la timp aspectele negative

din viața colectivelor școlilor, să informeze la timp Ministerul Învățămîntului asupra acestora, să intervină operativ pentru soluționarea lor. Îmbunătățirea sistemului de informare devine, în aceste condiții, o sarcină de prim ordin.

Îmbinarea mai judicioasă a sarcinilor curente cu cele de perspectivă, organizarea temeinică a muncii trebuie să ducă la o mai bună cuprindere a tuturor sectoarelor vieții școlare. În prezent, activitatea în instituțiile de învățămînt de clasele I-IV este insuficient controlată și îndrumată. La celelalte clase se constată neglijarea unor aspecte importante de conținut, cum ar fi realizarea calitativă a programelor școlare, analiza cauzelor care determină insuficiența pregătire a elevilor, înlăturarea caracterului practic, aplicativ al învățămîntului, activitatea educativă extrascolară etc.

O problemă extrem de importantă, de care depinde în mare măsură autoritatea inspectoratelor școlare, eficiența activităților lor, climatul ce se instaurază în școala după ce a fost controlată, este calitatea inspecției școlare precum și calitatea inspecțiilor pentru obținerea gradelor didactice. Este adevărat că prin folosirea metodelor voluntari controlul a cuprins în raza sa de activitate un număr mai mare de cadre didactice, însă pe alocuri exigența a scăzut. În condițiile actuale nu ne este permis să manifestăm îngăduință față de manifestările de superficialitate în munca didactică și educativă, față de atitudinea iresponsabilă a unor cadre didactice — e drept, puține la număr — care nu-și îndeplinesc obligațiile elementare de

serviciu și au o comportare reproabilă în școală și în societate. Din păcate se înlînesc cazuri cînd controlul efectuat în școli nu urmărește obiective precise, se limitează la unele sarcini curente ale activității didactice, nu sondează domeniul preocupării profesorilor pentru propria lor pregătire. Deosebi la inspecțiile pentru obținerea gradelor didactice nu se relevă capacitatea didactică reală a candidaților, nu i se arată lipsurile în muncă, eficiența activităților lui instructiv-educative. Mulți metodisți voluntari, pornind de la o falsă înțelegere a colegialității, ezită să verifice și să aprecieze nivelul cunoștințelor pedagogice și politico-ideologice ale cadrelor didactice controlate, atitudinea lor față de muncă și comportarea lor în școală și societate.

Studierea și valorificarea experienței pozitive trebuie să preocupe, de asemenea, mai mult inspectoratele școlare. Inițiativele unor inspectorate ca cele din județele Bistrița-Năsăud, Ilfov, Satu-Mare, Vaslui și Vrancea de a elabora studii și apoi îndrumări metodice pentru învățătorii care predau la clasele I cu copii de 6 ani, ale celor din județele Brașov, Maramureș, Vrancea de a edita buletine interne de informare sau ale colectivului de matematicieni din județul Ilfov de a scoate reviste de specialitate și a alcătui culegeri de probleme pentru uzul profesorilor trebuie, după părerea noastră, extinse.

Sesiunile metodică-științifice ce se desfășoară în prezent la nivelul județelor pe tema modernizării învățămîntului sînt un prilej minunat de răspîndire a experienței po-

zitive acumulate de cadrele didactice. Numai că, în unele locuri, comunicările prezentate nu concordă cu tema stabilită, conținutul și valoarea lor fiind destul de modeste. Inspectoratele școlare, împreună cu comitetele sindicale, trebuie să examineze cu mai multă exigență aceste probleme. La rîndul său, Institutul de științe pedagogice ar putea ajuta mai mult județele în care nu s-au ținut pînă acum aceste sesiuni în selecționarea lucrărilor, în orientarea activității cadrelor didactice spre o muncă de adîncime, eficientă.

Ne-am referit la cîteva aspecte ale activității inspectoratelor școlare cu rîndul de a ajuta la perfecționarea continuă a muncii de conducere, control și îndrumare a învățămîntului acum, cînd în fața lor stau sarcini extrem de importante: organizarea temeinică a închiderii anului școlar, a vacanței elevilor și a deschiderii unui nou an de învățămînt, cuprinderea în viitorul an școlar a tuturor copiilor în vîrstă de 6 ani în clasa I, extinderea școlii de 10 ani, perfecționarea rețelei învățămîntului post-general, îmbunătățirea continuă a activității educative, modernizarea procesului de învățămînt.

În perfecționarea continuă a studiului și a metodelor de muncă ale inspectoratelor un sprijin substanțial îl pot da comitetele executive ale consiliilor populare. Ele au datoria să se ocupe mai atent de îndrumarea inspectoratelor, să le ajute în învingerea greutăților pe care le întîmpină în muncă, să le creeze condiții pentru desfășurarea unei rodnice activități.

Prof. dr. IGOR M. TERNOV, prorector al Universității „M. V. Lomonosov” din Moscova, prof. P. A. D'AVACK, rectorul Universității din Roma, prof. dr. ROBERT MALLET, rectorul Universității din Paris și prof. dr. MIECZYSLAW KLIMASZEWSKI, rectorul Universității din Cracovia despre:

Formația și perfecționarea profesorilor de azi pentru solicitările învățământului de mine

Prezența recentă la București a unor binecunoscute personalități din conducerea unor mari instituții de învățământ superior din Europa, cu prilejul „Reuniunii rectorilor universităților europene”, ne-a permis să solicităm părerea noastră din ei într-o problemă esențială pentru dezvoltarea învățământului, pentru perfecționarea și modernizarea sistemelor de educație: pregătirea universitară și postuniversitară a profesorilor. Evident, punctele de vedere exprimate s-au referit nu numai la satisfacerea cerințelor actuale, ci și la cerințele ce vor apărea în următorii 20-30 de ani, când profesorii formați astăzi vor fi încă în funcțiune.

Atributele unei pregătiri moderne, în perspectivă, a corpului didactic

Opiniile formulate de interlocutorii noștri s-au ocupat în primul rând de pregătirea pe care o oferă universitatea viitorului profesor pentru ca acesta să răspundă cu succes, pe întreg parcursul vieții sale active, solicitărilor activității școlare.

Prof. dr. Igor M. Ternov, prorector al Universității „M. V. Lomonosov” din Moscova:

„Factorul fundamental îl constituie în această privință planificarea producției universitare în raport cu cerințele societății — în cazul nostru ale învățământului. În Universitatea „M. V. Lomonosov” această planificare urmărește să răspundă cu precizie cerințelor din următorii 5 ani și să găsească soluții fundamentale pentru cei puțini încă 10 ani — respectiv deceniul de activitate în care un educator se maturizează pe deplin pe plan profesional. Într-o formulare foarte succintă, problema de prognoză pe care o avem de soluționat e următoarea: să realizăm pregătirea viitorilor profesori astfel încât aceștia să nu fie surprinși de nou, ci dimpotrivă, să surprindă ei, să anticipeze noul în ceea ce are această definiție. Pregătirea astfel concepută este mult mai complexă decât în urmă cu câțiva ani, nu numai pentru că au fost integrate discipline noi — ca biofizica, psihosociologia, bionica, cibernetica — ci mai ales pentru că tinde să steargă demarcația foarte precisă care exista până nu de mult între studiul științelor exacte și cel al științelor umaniste. Pe baza schimbărilor de cursuri și cadre didactice între facultăți, numeroși tineri care studiază științele sociale, literatură etc. audiază și cursuri de științele naturale, de matematică ș.a., la rândul lor fizicienii studiază științe umaniste. Implicit, elevii vor beneficia de un climat mai propice dezvoltării aptitudinilor.”

Prof. P. A. d'Avack, rectorul Universității din Roma:

„Am avut ocazia să urmăresc comportarea unui profesor dintro școală comunală, care a absolvit acum vreo 10 ani una dintre facultățile științifice ale universității române și audia ocazional citeva din cursurile de specialitate organizate anul acesta în facultatea pe care o absolvise. Ei bine, omul acela era aproape complet descumpanat de modul cum se abordau problemele și chiar de terminologia utilizată la cursurile în cauză. Desigur, noi știm acum că, pentru a-l feri pe profesorul format astăzi de o iremediabilă rămânere în urmă peste un deceniu, sintem dator să-l pregătim pentru a înțelege știința și a se situa consecvent pe direcțiile dominante ale dezvoltării acesteia, nu să-i transmitem pur și simplu cunoștințe”.

„Timpul școlar luat în ansamblu se divide în trei mari părți componente: un timp al spiritului, un timp al aplicațiilor practice și unul gestic (al exercițiilor fizice). Până nu de mult universitatea pregătea profesori capabili să răspundă (și aceasta doar într-o măsură) cerințelor timpului spiritual. De timpul exercițiilor fizice se ocupau doar profesorii de sport, în atmosfera ostilă creată de majoritatea celorlalți membri ai colectivului didactic. Cit privește timpul aplicațiilor practice, acesta era considerat exterior școlii propriu-zise.”

Prof. Robert Mallet, rectorul Universității din Paris:

„În concepția actuală a formării profesorilor, Universitatea noastră pornește de la satisfacerea acestor cerințe formative ale tinerelor generații. Studiul de specialitate — oricare ar fi domeniul de pregătire — este integrat cu un studiu de cunoaștere umană și socială, căruia i se consacră aproximativ o treime din durata cursurilor universitare. În plus, la fiecare curs în parte se fac demonstrații, aplicații și cercetări aplicative. Aflaie în continuă expansiune, acestea prefigurează un nou stil de activitate didactică, o activitate care își propune să umanizeze în profunzime mediul educativ”.

Prof. dr. Mieczyslaw Klimaszewski, rectorul Universității din Cracovia:

„Ceea ce se impune în prezent cu necesitate este să concepem înnoirea învățământului în mod dialectic, pe toate treptele acestuia. Deci să nu mai cântărim, după criteriul adesea arbitrar, proporționalității între tradițional și modern, ci să concepem lucrurile în mod integral modern. Că noul conceput va cuprinde în sinteza sa cele mai va-

loase elemente acumulate anterior, acesta este un fapt implicit. Prin modul de abordare, prin finalitate, faptul respectiv de învățământ este însă nou în înțelesul deplin al cuvântului și nu o imbinare mai mult sau mai puțin eclectică între tradiție și inovație. Să luăm, de pildă, științele biologice studiate în școală, sau geografică. Astăzi, pe plan propriu-zis științific, ele au un caracter profund operant, urmăresc nu numai să transforme natura, ci și s-o așeze împotriva unor acțiuni iraționale, care pot pune în primejdie viața însăși, ca de pildă poluarea. Se poate vorbi în aceste condiții de menținerea unor elemente tradiționale de studiu și împlinirea lor cu elemente moderne? Nu, întregul mod de abordare, orientarea studiului, modalitățile — toate sînt noi, total diferite. Cred că datoria universității este să susțină întreg acest salt al învățământului prin formația pe care o asigură noilor promoții de profesori”.

Obiective și mijloace de perfecționare permanentă a activității educatorilor în funcțiune

Progresul științifico-tehnic determină o uzură rapidă a ceea ce știm la un moment dat, solicită o continuă readaptare a formației profesionale. Pentru profesori această cerință are un caracter mai stringent, căci activitatea lor înseamnă o continuă anticipare a viitorului. Care sînt punctele de vedere ale interlocutorilor noștri în această privință?

Prof. P. A. d'Avack:

„Universitatea de ieri își încheia funcția, în raport cu fiecare timp, în parte, atunci cînd acesta își lua diploma de absolvire. Astăzi, una dintre sarcinile de bază ale Universității este de a-i urmări în continuare pe absolvenți, pentru ca ei să-și poată reînnoi formația culturală, cel puțin atât încît să nu fie deconectați de la cursul universitar de specialitate la a căruia predate ar asista peste zece ani.”

Universitarul trebuie să se integreze deci mai mult în circuitul general al învățământului, să contribuie, prin expuneri directe și prin scris, la structurarea concepției științifice și didactice a celorlalți membri ai corpului didactic. Elementul de căpătîi îmi pare acela de a-l ajuta pe profesor să-și amplifice cultura științifică proprie profesiei sale”.

Prof. Igor M. Ternov:

„Perfecționarea profesorilor trebuie să poată să înceapă încă din perioada formării lor pe băncile

facultăților. Înțeleg prin aceasta că fiecare viitor profesor trebuie obișnuit să se mențină, printr-un studiu permanent, în pas cu evoluția științifico-tehnică.”

Cultura profesională modernă înseamnă formarea de disponibilități în fața situațiilor noi. Perfecționarea profesorilor urmărește înarmarea mai deplină a acestora cu metodele care duc la descoperire — deopotrivă în știință cît și în universul uman. Deci trebuie să-l ajutăm pe profesorul în funcție să se definească mai precis pe sine însuși în raport cu evoluția științifică și culturală, cu mediul și individualitățile școlare”.

Prof. Robert Mallet:

„A existat, există încă, o prea mare precizie, prea multă nerăbdare în căutarea unor soluții pentru ca ele să fie pe deplin exacte. De aceea a apărut și o explicație dezorientare a practicianului de la catedră.”

Actuala reformă a învățământului francez, de a cărei infăptuire mă simt legat și într-o mare măsură responsabil, pornește de la școala de bază și urcă pînă la treptele cele mai înalte. Ea caută să dea structură interioară, echilibru, trănicie și profil propriu noului edificiu al școlii. Paralel desfășurăm o largă acțiune, cu participare universitară, pentru a-i sprijini pe educatorii din școli să pătrundă esența acestor reforme. Consider că certitudinea evoluției pe o direcție precisă va face să dispară atît criza rămîinerii în urmă, cît și aceea a unor salturi înainte fără pregătire și orientare prealabilă”.

Prof. M. Klimaszewski:

„Domeniul în care perfecționarea profesorilor de astăzi este solicitată în cea mai mare măsură vizează înarmarea lor cu modalitățile de a apropia procesul de învățământ de viața producției. Astfel abordate, pedagogia și didactica se înrudește cu știința organizării și conducerii științifice a întreprinderilor. Desigur, este în primul rînd datoria educatorilor din domeniul științelor educației să elaboreze lucrări fundamentale, apte să permită profesorilor înțelegerea învățământului ca aria unui proces multilateral de pregătire a forței de muncă și să-i ajute să acționeze consecvent în acest sens”.

Ideile variate, formulate de interlocutorii noștri au pornit totuși de la un punct comun: rolul primordial al educatorului în realizarea oricărui program de dezvoltare a învățământului, de perfecționare și modernizare a sistemului de educație. Tocmai de aceea ele au subliniat caracterul esențial pe care îl au pregătirea universitară a acestuia, ca și perfecționarea permanentă a calificării lui de specialitate și psihopedagogice

„Metodica jocurilor și a programului distractiv în grădinița de copii”

Lucrarea „Metodica jocurilor și a programului distractiv în grădinița de copii” de Elena Gheorghianu și Maria Taiban se adresează elevilor din liceele pedagogice.

Referindu-se în prima parte, la obiectul și însemnătatea metodei jocurilor și a programului distractiv, la conținutul și locul acestora în regimul de zi al grădiniței, lucrarea se ocupă în continuare de jocurile de creație, jocurile cu subiecte din povești și basme și de jocurile de construcție. Se dau, de asemenea, indicații privind pregătirea jocurilor didactice.

Ultimul capitol al cărții tratează rolul și importanța programului distractiv în viața copiilor.

Avînd caracterul unui manual, lucrarea poate fi de folos și educatorilor.

VIOLETA APOSTOL

Material bibliografic la dispoziția profesorilor și elevilor

Răspunzînd unor semnalări cu privire la absența din librării a unor lucrări recomandate elevilor pentru studii și aprofundarea cunoștințelor de literatură, Centrul de librării București ne informează că librării au fost aprovizionate cu un însemnat număr de asemenea lucrări.

Listele bibliografice, reparate pe clase, ale acestor lucrări sînt puse la dispoziția elevilor și profesorilor în toate librării. Pentru orientarea profesorilor de specialitate și a elevilor au fost incluse în aceste liste bibliografice, în afara lucrărilor de literatură română, și lucrări de literatură universală, lucrări de teorie și critică literară, lucrări științifice și de interes general din diferite domenii de specialitate.

Pentru cititorii revistei „Natura”

În numele următoare ale revistei vor fi publicate în continuare materiale din domeniul zoologiei, botanicii, fiziologiei animale și vegetale, geneticii, biochimiei, hidrobiologiei, microbiologiei, biologiei generale, precum și materiale metodice, cronici, note, recenzii, informații privind curiozitățile din viața plantelor și animalelor, îndrumări pentru lucrări practice și confecționarea de materiale didactice, probleme de acvaristică etc.

Materialele ce vor fi publicate fac obiectul bibliografiei necesare în pregătirea examenelor pentru obținerea gradelor didactice de către profesorii care predau științele biologice în licee și școli generale. Costul unui abonament pentru numerele 4, 5, 6 este de lei 18. Abonamentele se pot face pînă la data de 15 iunie 1970.

INSTITUTUL DE MINE — PETROȘENI

ANUNȚĂ:

scoterea la concurs a următoarelor posturi:

- Șef de lucrări de la catedra de Lucrări miniere și preparare clasare. Preparare termică, disciplina: Săruri.
- Asistent de la catedra de Geologie, poziția 6 din statul de funcțiuni, disciplina: Geologie, Mineralogie, geologie, zăcăminte.
- Asistent de la catedra de Geologie poziția 5 din statul de funcțiuni, disciplina: Mineralogie, petrografie, Mineralogie, geologie, zăcăminte.
- Asistent de la catedra de Chimie și fizică, poziția 9 din statul de funcțiuni, disciplina: Fizică.

ACTELE NECESARE ÎNSCRIERII LA CONCURS

- Cererea de înscriere la care se anexează:
- Memoriul de activitate didactică, științifică și tehnică în producție în 4 exemplare.
- Lista lucrărilor publicate sau în curs de publicare în 4 exemplare.
- Lucrările de specialitate elaborate într-un exemplar.
- Autobiografia în 3 exemplare.
- Caracterizarea activității profesionale și obștești eliberată de instituția unde candidatul își desfășoară activitatea, în două exemplare.
- Copie legalizată după diploma de studii superioare, în două exemplare.
- Adeverință privind vechimea în muncă cu precizarea funcțiilor în care a activat, în 2 exemplare.
- În cazul cînd diplomele de studii sînt obținute în străinătate se va depune traducerea legalizată după acestea în două exemplare, precum și copie legalizată în 2 exemplare după adresa Ministerului Învățământului — C.S.D. privind echivalența acestora.

Candidații la concurs vor depune la secretariatul Institutului de mine Petroșeni, str. Institutului nr. 20 în termen de 30 de zile de la data publicării acestui anunț, cererea de înscriere împreună cu actele prevăzute de Legea nr. 6 privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România, publicată în Buletinul Oficial, partea I nr. 33 din 15 martie 1969 și de Instrucțiunile Ministerului Învățământului nr. 84539/1969.

Concursul se va ține la sediul Institutului din Petroșeni în termen de 3 luni de la expirarea termenului de înscriere la concurs.

Cei care funcționează într-o instituție de învățământ superior sînt obligați să comunice în scris, rectorului acesteia, înscrierea la concurs.

Pentru ocuparea posturilor de asistent, candidații vor prezenta și o adeverință din care să rezulte că au efectuat studiul legal după repartizare.

Informații suplimentare se pot obține la secretariatul Institutului, telefon 1050-1051.

INSTITUTUL PEDAGOGIC — ORADEA

ANUNȚĂ:

scoterea la concurs a următoarelor posturi:

FACULTATEA DE FILOLOGIE

Catedra de literatură română

Lector, disciplina Istoria literaturii române, poziția 3 din statul de funcțiuni.
Lector, disciplinele Folclor și Compunere și analiză literară, poziția 5 din statul de funcțiuni.
Lector, disciplina Metodica predării limbii române, poziția 6 din statul de funcțiuni.

FACULTATEA DE MATEMATICĂ

Catedra de matematică-fizică

Lector disciplinele Fizica generală și Metode audio-vizuale, poziția 2 din statul de funcțiuni.
Lector, disciplinele Geometrie elementară și Aritmetică, poziția 4 din statul de funcțiuni.

Catedra de pedagogie

Lector, disciplina Pedagogie generală, poziția 3 din statul de funcțiuni.
Asistent stagiar, disciplinele Psihologia copilului și Pedagogie generală, poziția 4 din statul de funcțiuni.

FACULTATEA DE EDUCAȚIE FIZICĂ

Catedra de teorie și jocuri sportive

Lector, disciplinele Igienă și control medical și Cultură fizică medicală, poziția 4 din statul de funcțiuni (absolvent I.M.F. cu specialitatea Medicină sportivă).

Candidații la concurs vor depune la secretariatul Institutului din Oradea, strada Armatei Roșii nr. 5, în termen de 30 de zile (pentru asistenți 15 zile) de la publicarea acestui anunț în Buletinul Oficial, cererea de înscriere la care vor anexa, în dublu exemplar, actele prevăzute de Legea nr. 6 privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România, publicată în Buletinul Oficial, partea I, nr. 33 din 15 martie 1969.

Cei care funcționează într-o instituție de învățământ superior sînt obligați să comunice în scris, rectorului sau directorului acesteia, înscrierea la concurs.

Concursul se va desfășura la Institutul pedagogic din Oradea în decurs de 30 de zile de la data expirării termenului de înscriere (pentru asistenți 15 zile).

INSTITUTUL PEDAGOGIC DE 3 ANI TÎRGU-MUREȘ

ANUNȚĂ:

scoterea la concurs a următoarelor posturi

FACULTATEA DE FIZICĂ-CHIMIE

Lector la catedra de fizică, disciplinele Electricitate-electrotehnică, lucrări practice la electricitate-electrotehnică; electronică-radiotehnică, poziția 2.

Lector la catedra de fizică, disciplinele Optică-spectroscopie (curs în limba română și în limba maghiară), lucrări practice la optică-spectroscopie, poziția 3.

Candidații la concurs vor înainta la rectoratul Institutului pedagogic de 3 ani din Tg.-Mureș, str. N. Iorga nr. 1, în termen de 30 de zile de la data publicării acestui anunț în Buletinul Oficial, o cerere de înscriere la care se vor anexa actele prevăzute de Legea nr. 6 privind Statutul personalului didactic din R.S.R., publicată în Buletinul Oficial, partea I, nr. 33 din 15 martie 1969 și de Instrucțiunile Ministerului Învățământului nr. 84 539/1969. Concursul va avea loc la sediul Institutului pedagogic de 3 ani din Tg.-Mureș, în termen de 3 luni de la expirarea termenului de înscriere la concurs.

REPERE PENTRU ORIENTAREA ELEVILOR

Intr-una din secțiile Combimatului de la Săvești

Cadre pentru industria ușoară

Frumusețea muncii din întreprinderile industriei ușoare a atras totdeauna pe tineri. În acest sector al economiei este nevoie de oameni inventivi, cu un rafinat simț estetic și cu o temeinică pregătire profesională, capabili să contribuie din plin la conceperea și realizarea unor produse frumoase și de bună calitate.

Liceele de specialitate pregătesc cadre tehnice medii pentru mai multe ramuri ale industriei ușoare.

Filatura ocupă un loc central în procesul tehnologic general din industria textilă, realizînd firele necesare sectoarelor de țesătorie și tricotaje. În cadrul filaturilor, materia primă —

bumbac, lînă, în cîneapă, mătase, fibre artificiale și sintetice — este supusă unui proces tehnologic complex prin intermediul unor moderne utilaje industriale. Cadrele tehnice medii au un rol important în conducerea acestui proces tehnologic.

Tinerii care se vor pregăti în specialitatea țesătorie vor lucra după absolvirea liceului la realizarea țesăturilor de fire de bumbac și tip bumbac, lînă și tip lînă, mătase și tip mătase, în cîneapă. Sarcinile lor de producție vor consta în urmărirea și respectarea parametrilor tehnici și tehnologici, în analiza bunului mers al procesului tehnologic, în executarea diverselor măsurători și analize privind

consumurile specifice de materii prime și auxiliare, în organizarea științifică a producției.

Confecțiile din textile au luat o mare dezvoltare în ultimii ani, prin crearea unor întreprinderi noi și moderne. Cadrele medii tehnice care se pregătesc pentru acest domeniu vor studia diversele sisteme de lucru — individual, de echipă, la bandă rulantă, sistemul prodsincron, procedeul context etc. — modalitățile noi de finisare, precum și construcția și funcționarea celor mai moderne mașini.

Absolvenții liceelor industriale vor ocupa de realizarea și conducerea proceselor de tricotaje — procese tehnologice complexe — în care sînt folosite mașini speciale, de înalt nivel tehnic. Liceele industriale pentru industria ușoară pregătesc cadre tehnice de nivel mediu și în specialitățile: prelucrarea cauciucului, a maselor plastice, confecții din piele și înlocuitori.

La localitățile unde funcționează licee industriale pentru industria ușoară, precum și adresele și specialitățile respective.

Iași, str. Socola nr. 51-58 — cu specialitatea filatură
Cisnădie, str. 1 Mai, nr. 48, telefon 102 — cu specialitatea țesătorie.

București, str. Poet Cerna, nr. 1 telefon 2125 80, sectorul 4 — cu specialitățile: țesătorie, tricotaje, confecții din textile, confecții din piele și înlocuitori, finisaj produse textile.

În școlile profesionale din localități:

Arad, Pitești, Buhuși, Oradea, Brașov, Cluj, Turda, Sfîntu Gheorghe, Iași, Sighisoara, Sibiu, Cisnădie, Mediaș, Timisoara, Lugoj, Focșani, București.

O rubrică de orientare școlară în revista

„Învățământul profesional și tehnic”

Începînd de la 1 ianuarie 1970 revista „Învățământul profesional și tehnic”, editată de Ministerul Învățământului, publică în fiecare număr rubrica „Orientarea școlară și profesională”, cuprînzînd materiale scrise de specialiști în acest domeniu. Spicium doar activitate titluri: „Obiective și criterii în orientarea școlară și profesională” (nr. 1/1970) de lector univ. St. Costea, director general adjunct în Ministerul Învățământului; „Pentru orientarea școlară și profesională a elevilor în școlile generale din municipiul București” (nr. 2/1970) de prof. emerit P. Sorin, inspector cu probleme de orientare școlară la Inspectoratul școlar al municipiului București; „Din problemele orientării profesionale și instruirii practice în clasele a IX-a ale școlii generale” (nr. 4/1970) etc. La aceeași rubrică revista prezintă diferite școli profesionale și licee de specialitate, psihograme și monografii ale unor meserii, portrete de muncitori fruntași — absolvenți ai școlii profesionale — și alte materiale. Unele din acestea sînt scrise cu scopul de a fi citite și discutate cu elevii în ore-

le de dirigiență în vederea cunoașterii și alegerii profesiei.

În afara rubricii „Orientarea școlară și profesională” profesorii din școlile generale pot găsi în revista „Învățământul profesional și tehnic” și alte materiale deosebite de utile în activitatea lor, în special cu privire la predarea disciplinelor cu profil tehnic (fizică, chimie, matematică), sau la organizarea și desfășurarea instruirii practice în atelierele școlilor. Rubrică care ar putea interesa cadrele didactice din școlile generale sînt și „Confecționarea și utilizarea materialului didactic”, „Fișier psihopedagogic”, „Consultații” (cuprînzînd noutăți tehnicoștiințifice), „Din activitatea cercurilor de elevi” (conținînd materiale metodologice, tematica acestor cercuri, realizări ale elevilor etc.), „Fișier bibliografic” etc.

Revista apare lunar, în 48 de pagini. Se poate procura prin abonamentele semestriale (24 lei) și anuale (48 lei), prețul fiind 4 lei exemplar. Este recomandabil ca această publicație să nu lipsească din nici o bibliotecă a școlilor generale.